

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 69

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 26

Primera reunió
tinguda el dia 30 de juny de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció dels membres del Consell Assessor de RTVE. El M. H. Sr. President introdueix el punt (p. 1840) i es procedeix a la votació i a l'escrutini (p. 1840).

El segon punt és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el Conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis. Intervé, per defensar-la, el Diputat Sr. Prats, del G. Socialista (p. 1841). Pren la paraula el Diputat Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1842). Després la pren el Diputat Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 1842). Intervé el Diputat Sr. Borja, del G. p. del PSUC (p. 1843). Intervé l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1844). El Diputat Sr. Borja fa un torn per al·lusions (p. 1845). Torna a intervenir el Diputat Sr. Prats (p. 1845). Finalment, es vota la moció, tal com ha quedat modificada després d'aquest debat, i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1846).

El tercer punt és la discussió del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó. El M. H. Sr. President fa diverses observacions pel que fa a la manera com es desenvoluparà el debat (p. 1846). Tot seguit el Diputat Sr. Prujà, com a President de la Comissió, fa una presentació global del Dictamen (p. 1846). El M. H. Sr. President obre el debat començant per les Conclusions de Seguretat (p. 1847).

El Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, defensa la Conclusió núm. 1 (p. 1847). S'aprova per 50 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 1848). Tot seguit fan sengles explicacions de vot els Diputats Srs. Vives, del G. p. del PSUC (p. 1848), i Roig i Borràs, del G. Socialista (p. 1848).

Es passa a la Conclusió núm. 2. El Diputat Sr. López, del G. p. del PSUC, defensa la Proposta núm. 2 (p. 1849). Intervé en contra el Diputat senyor Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1850). El Diputat Sr. Roig i

Borràs, del G. Socialista, defensa la **Proposta núm. 1** (p. 1851). Intervé en contra el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1853). Tot seguit el Diputat Sr. Pibernat defensa el text del Dictamen (p. 1854). Intervé en contra el Diputat Sr. Roig i Borràs (p. 1855). Es procedeix a les diverses votacions: la **Proposta** del G. p. del PSUC és rebutjada per 48 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1855); la **Proposta** del G. Socialista és rebutjada per 48 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1855); els **dos primers paràgrafs** del text del **Dictamen** s'aproven per 65 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 1855), i el **tercer paràgraf** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1856).

El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 2**, a la **Conclusió núm. 3** (p. 1856). El Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista, defensa la **Proposta núm. 3** (p. 1857). Intervé en contra d'ambdues propostes el Diputat Sr. Pibernat (p. 1858). Es procedeix a la votació de la **Proposta** del G. p. del PSUC i es rebutja per 45 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1859). El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per una qüestió d'ordre (p. 1859). El M. H. Sr. President li respon (p. 1859). El Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé en relació amb la mateixa qüestió (p. 1860). Resposta del M. H. Sr. President (p. 1860). Es procedeix a votar la **Proposta** del G. Socialista i es rebutja per 47 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1860). El text del Dictamen s'aprova per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 1860). Intervé per fer un torn de rèplica el Diputat senyor Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1860).

A la **Conclusió núm. 4** hi ha presentada la **Proposta núm. 5**, que és defensada pel Diputat Sr. Pérez i Ciudad, del G. Socialista (p. 1860). Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1861). Per defensar el text del Dictamen pren la paraula el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1862). Intervé en contra el Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 1862). Es procedeix a les votacions: el **Vot particular** del G. Socialista és rebutjat per 46 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1863); el **primer** i el **segon paràgrafs** del text del **Dictamen** s'aproven per 64 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 1864); la **primera part** del **tercer paràgraf** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1864), i la **darrera part** d'aquest **tercer paràgraf** s'aprova per 64 vots a favor, 24 en contra i 22 abstencions (p. 1864).

La sessió se suspèn quan passen sis minuts de les dues de la tarda i es reprèn quan falten cinc minuts per a les cinc de la tarda.

Es passa a la **Conclusió núm. 5**, i el Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista, defensa la **Proposta núm. 6** (p. 1864). Intervé en contra el Diputat Sr. Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1865). Es procedeix a la votació de la **Proposta** i es rebutja per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1865). Tot seguit es vota el text del Dictamen i s'aprova per 58 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 1865).

A la **Conclusió núm. 6** hi ha presentada la **Proposta núm. 7**, del G. Socialista, que és defensada pel Diputat Sr. Simó (p. 1866). Intervé en contra el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1866). La **Proposta** del G. Socialista és rebutjada per 36 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 1867). Els **tres primers paràgrafs** del text del **Dictamen** s'aproven per 58 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 1867). El **darrer paràgraf** d'aquesta **Conclusió** s'aprova per 79 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 1867). El Diputat Sr. Forné, del G. p. del PSUC, intervé per fer l'explicació de vot (p. 1867).

A la **Conclusió núm. 7** hi ha presentada la **Proposta núm. 8**, que és defensada pel Diputat Sr. Forné, del G. p. del PSUC (p. 1868). Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1869). Aquesta **Proposta** del G. p. del PSUC és rebutjada per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 1870). La **Conclusió** s'aprova per 57 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 1870). Intervé el Diputat Sr. Simó, del G. Socialista, per fer explicació de vot (p. 1870).

El Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, defensa la **Conclusió núm. 8** (p. 1871). Intervé en contra el Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista (p. 1871). Es posa a votació i s'aprova per 56 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció (p. 1872). El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, intervé per fer l'explicació de vot (p. 1872).

S'entra a la **Conclusió núm. 9**, i el Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, intervé per defensar la **Proposta núm. 10**. Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1873). El Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista, defensa la **Proposta núm. 9** (p. 1874). Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1875). Es procedeix a les votacions: la **Proposta** del G. p. del PSUC es rebutja per 18 vots a favor, 60 en contra i 22 abstencions (p. 1875); la **Proposta** del G. Socialista es rebutja per 41 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1875); el **primer paràgraf** del text del **Dictamen** s'aprova per 82 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 1875), i el **segon paràgraf** s'aprova per 61 vots a favor, 19 en contra i 21 abstencions (p. 1875).

El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 12** a la **Conclusió núm. 10** (p. 1875). Intervé en contra el Diputat Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1876). El Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista, defensa la **Proposta núm. 11** (p. 1877). Intervé en contra el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1878). Es procedeix a les votacions: la **Proposta** del G. p. del PSUC es rebutja per 23 vots a favor, 63 en contra i 24 abstencions (p. 1878); la **Proposta** del G. Socialista es rebutja per 24 vots a favor, 64 en contra i 23 abstencions (p. 1878), i el text del Dictamen s'aprova per 64 vots a favor,

- A la **Conclusió núm. 11** hi ha presentada la **Proposta núm. 13**, del G. p. del PSUC, que és defensada pel Diputat Sr. Vives (p. 1878). Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1879). Es posa a votació aquesta **Proposta** i es rebutja per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 1879). El **primer paràgraf** del text del **Dictamen** s'aprova per 60 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 1879), i el **segon** i el **tercer paràgrafs** s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1879).
- A la **Conclusió núm. 12** hi ha presentada la **Proposta núm. 14**, del G. Socialista, que és defensada pel Diputat Sr. Tomàs (p. 1879). El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa el text del **Dictamen** (p. 1881). Es procedeix a les votacions: els **punts 1 i 2** de la **Proposta socialista** són rebutjats per 22 vots a favor, 63 en contra i 23 abstencions (p. 1881), i el **punt 3** ho és per 45 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 1881); el **primer i segon paràgrafs** del **Dictamen** s'aproven per unanimitat dels presents (p. 1882), i el **tercer paràgraf** per 86 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 1882).
- La **Conclusió núm. 13** s'aprova, segons el text del **Dictamen**, per 63 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions (p. 1882).
- A la **Conclusió núm. 14** hi ha presentada la **Proposta núm. 15**, del G. Socialista, que és defensada pel Diputat Sr. Simó (p. 1882). Intervé en contra el Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 1882). Es procedeix a les votacions: la **Proposta socialista** es rebutja per 40 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 1883); el text del **Dictamen** s'aprova per 59 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció (p. 1883). El Diputat Sr. López i Tortosa, del G. p. del PSUC, intervé per explicació de vot (p. 1883).
- La **Conclusió núm. 15** és defensada pel Diputat Sr. Tomàs, del G. Socialista (p. 1883). Es procedeix a la votació i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1884).
- A la **Conclusió núm. 16** hi ha presentada la **Proposta núm. 16**, del G. p. de Centristes, que és defensada pel Diputat Sr. Pérez Guerra (p. 1884). Intervé en contra el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 1885). El Diputat Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, retira la **Proposta** (p. 1886). Es procedeix a la votació del text del **Dictamen** i s'aprova per 59 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 1886). El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, intervé per explicació de vot (p. 1886).
- Acabades les **Conclusions** relatives a la **Seguretat**, el Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 17**, d'addició d'una nova conclusió (p. 1886). Intervé en contra el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1887). Es procedeix a la votació i es rebutja per 21 vots a favor, 60 en contra i 22 abstencions (p. 1888). Per a explicació de vot intervé el Diputat Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista (p. 1888).
- El Diputat Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes, retira la **Proposta núm. 18**, d'addició d'una nova conclusió (p. 1889).
- La sessió se suspèn a dos quarts i tres minuts de nou del vespre i es reprèn quan passen tres minuts de les nou del vespre.
- S'entra en l'apartat de les **Conclusions** que fan referència a la **Regularitat Administrativa**. A les **Conclusions nùms. 1 i 2** hi ha presentada la **Proposta núm. 1**, del G. Socialista, que és defensada pel Diputat Sr. Simó (p. 1889). Intervé en contra el Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1890). Es procedeix a les votacions: la **Proposta socialista** es rebutja per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1891); el text del **Dictamen**, pel que fa a la **Conclusió núm. 1**, s'aprova per 64 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 1891), i la **Conclusió núm. 2** s'aprova per 64 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció (p. 1891). El Diputat Sr. Forné, del G. p. del PSUC, fa explicació de vot (p. 1891).
- La **Conclusió núm. 3** és defensada pel Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1891). Intervé en contra el Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 1891). Es procedeix a la votació i s'aprova per 62 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció (p. 1892).
- La **Conclusió núm. 4** és defensada pel Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1892). Intervé en contra el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 1892). Es procedeix a la votació i s'aprova per 62 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció (p. 1892).
- El Diputat Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 2**, d'addició d'una nova conclusió (p. 1893). Intervé en contra el Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1893). Es procedeix a la votació i es rebutja per 42 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 1893). Per explicació de vot intervé el Diputat Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1893).
- El Diputat Sr. Forné, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 3**, d'addició d'una nova Conclusió (p. 1894). Intervé en contra el Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1894). Es procedeix a la votació i es rebutja per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1894).
- El Diputat Sr. López i Tortosa, del G. p. del PSUC, defensa la **Proposta núm. 4**, d'addició d'una nova conclusió (p. 1894). Intervé en contra el Diputat Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1895). Es procedeix a la votació i s'aprova per 55 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 1895).
- Interven en sengles torns d'explicació de vot els Diputats Srs. Tomàs, del G. Socialista (p. 1895), Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1896), Margalef, del G. p. de Centristes (p. 1897), Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1898), i Vives, del G. p. del PSUC (p. 1898).
- El següent punt de l'ordre del dia és el **Comunicat de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc**

Central de Barcelona (p. 1899). El M. H. Sr. President informa que la Mesa ha accedit a la sol·licitud que ha fet la Comissió d'ampliar el termini per a lliurar el seu Dictamen. Per tant, aquest punt s'ajorna (p. 1899). S'entra en l'apartat de les **preguntes amb resposta oral**. La **pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament de directors de centres escolars** és exposada pel Diputat Sr. Besa, del G. p. de Centristes (p. 1899). Respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1900).

La **pregunta al Consell Executiu sobre la Campanya Teatral del Grec-81**, és exposada pel Diputat Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 1900). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1901). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat Sr. Folch (p. 1901) i l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1901).

La **pregunta al Consell Executiu sobre l'atorgament de subvencions per part del Departament de Cultura**, és exposada pel Diputat Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 1902). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1902). El Diputat Sr. Folch intervé en torn de rèplica (p. 1903).

El M. H. Sr. President fa diverses observacions sobre l'activitat del Parlament durant el període de vacances parlamentàries i s'acomiada dels senyors i les senyores Diputats desitjant-los unes bones vacances (p. 1903).

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit.

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i la Lletrada Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Oller, Guitart, Cahner, Trias i Fargas, Culler, i Laporte.

Ordre del dia

1. Elecció dels membres del Consell Assessor de RTVE.
2. Moció subsegüent a la interpellació sobre el Conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis, presentada pels Diputats Srs. Joan Comas i Joan Prats, del G. Socialista.
3. Discussió del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó.
4. Comunicat de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona.
5. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, comença la sessió.

L'ordre del dia d'aquesta sessió ha estat distribuït ja als senyors Diputats, igual com la llista de les preguntes a respondre en aquesta sessió plenària, que són les dels senyors Diputats Joan Besa i Xavier Folch.

Elecció dels membres del Consell Assessor de RTVE

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció dels membres del Consell Assessor de RTVE. La llei que va ser aprovada pel Parlament fa pocs dies ha estat publicada ja en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i, per tant, ha entrat en vigència; es pot procedir, doncs, a l'elecció dels membres del Consell. A través dels Grups parlamentaris

ha arribat també als membres de la Mesa una llista de persones proposades en la qual voldria indicar que hi ha una errada, que és que el primer de la llista, el senyor Bonastre i Codina, és diu Miquel i no Manuel. Prego als senyors Diputats que ho rectifiquin, si pensen votar per a aquest senyor, però, en tot cas, si hi ha algun error, entendrem que els vots són per al senyor Miquel Bonastre i Codina.

Anem a començar la votació, que serà una votació secreta. Els senyors Diputats seran cridats per ordre alfabètic i, com que es tracta de votació secreta, seguirem l'ordre alfabètic natural començant per la lletra A, excepte pel que fa referència a la Mesa, que votarà al darrer.

Senyors Diputats, comença la votació.

(El senyor Secretari Primer procedeix a la lectura dels noms dels senyors Diputats, que passen a votar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors diputats, per a facilitar les coses, em sembla que no hi hauria cap inconvenient que vostès votessin amb la mateixa llista que els ha estat donada pels Grups parlamentaris, si així ho desitgen, esborrant-hi o afegint-hi noms, si volen, i, en tot cas, si volen, també traient la capçalera de la llista. Ho diem per facilitar les coses i anar més de pressa, ja que tenim un ordre del dia carregat.

(El senyor Secretari Primer prossegueix la lectura dels noms dels senyors Diputats, que procedeixen a dipositar el seu vot en l'urna.)

Algun senyor Diputat que no hagi votat, que hagi arribat després de la votació? (Pausa.) Tots els Diputats presents que desitgin votar, han votat? (Pausa.) Donem, doncs, per acabada la votació. Passem a l'escrutini. (Es procedeix a la lectura de la votació.)

Senyors Diputats, l'escrutini ha estat laboriós, però per fi s'ha acabat. Vaig a llegir els vots obtinguts per cadascun dels candidats presentats.

El senyor Miquel Bonastre ha obtingut 108 vots; el senyor Casasús, 103; el senyor Castella, 101; el senyor Díez Lloret, 101; el senyor Farreras, 101; el senyor Giralt, 107; el senyor Mañé, 102; el senyor Portabella, 102; el senyor Rodríguez, 92; el senyor Rull, 104; el senyor Sala, 105; el senyor Solans, 108, i el senyor Vázquez Montalbán, 99. Hi ha hagut una papereta en blanc.

Queden doncs elegits tots els noms indicats.

Moció subsegüent a la interpellació sobre el conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació sobre el conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis, que fou presentada pels Diputats senyors Joan Comas i Joan Prats, del Grup Socialista.

Per a defensar la moció, té la paraula el Diputat senyor Joan Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció que el Grup Socialista presenta avui, consegüent a la interpellació recentment formulada, voldríem que no fos vista, ni molt menys, com una pressió del partit dels ajuntaments sobre el partit del Govern. No es tracta gens ni mica de fer cap joc de contrapoders a Catalunya en un moment en el qual es tracta, precisament, d'enfortir el poder integrador i, en definitiva, l'autogovern d'aquest país.

Aquesta moció respon a un intent de reconèixer i d'enfortir l'acció de tutela financera que l'Estatut d'Autonomia, article 48, reconeix a la Generalitat de Catalunya sobre els ens locals. I parteix de la filosofia estrictament contrària a la filosofia centralista de la tutela sobre els ens locals i específicament de la tutela financera. És a dir, d'una filosofia que veu en la tutela, més una mesura d'impuls, de foment, de guanyar, en definitiva, força moral per a l'ens tutelar sobre els ajuntaments, i amb això guanyar la capacitat d'integració de les decisions públiques a Catalunya, i no, en absolut, una tutela que respongui al sentit tradicional i centralista de control d'oportunitat, d'apreciació de l'oportunitat, com si en un règim democràtic i en un règim de control de garantia estricta per la Constitució del principi d'autonomia local, poguessin existir aquests tipus de control.

Des d'aquests supòsits, no ens fa cap embut reconèixer que el Consell Executiu de la Generalitat va ésser diligent en l'exercici de les seves responsabilitats en matèria de tutela financera. I no es tracta gens ni mica d'entrebancar aquesta diligència. Es tracta, ans al contrari, i solament, de reconduir-la sobre uns principis de respecte estricte a l'autonomia local, a l'autonomia en la contractació civil i mercantil dels subjectes dels tràfics respectius, i al principi elemental de rapidesa i d'eficàcia contractual.

En aquest sentit pensem que el conveni que al seu moment va fer el Consell Executiu amb les Caixes d'Estalvis és expressió d'aquella diligència que reconeixem, però contenia tota una sèrie d'elements que són perfectibles, que són reconduïbles a una lògica molt més correcta, molt més coherent amb els principis abans esmentats.

I és exclusivament per aquests objectius, i amb aquesta intenció, que nosaltres, fent ús de les potestats que a aquest Parlament reconeix l'Estatut d'Autonomia, quan no se'ns atribueix al Parlament la funció de legislació definitiva i típica, sinó la de control i la de l'impuls polític, fent ús d'aquesta responsabilitat, també del Parlament, que és la de l'impuls polític, el que volem és impulsar l'acció de tutela financera de la Generalitat de Catalunya, però amb una lògica institucional que sigui —i penso que

serà de la voluntat de tots els Grups parlamentaris— estrictament coherent amb els principis, ho repeteixo, d'autonomia local, d'autonomia de la contractació civil i mercantil pels subjectes del tràfic i de la rapidesa i eficàcia contractual.

Per això presentem una moció el text de la qual ha estat distribuït a tots vostès, i tots el coneixen, que jo puc resumir per acabar aquesta presentació, en el sentit següent: que el Consell Executiu, com a conseqüència d'una directriu d'aquest Parlament, estableixi amb les Caixes una xifra anual global amb caràcter de mínim, que es distribueixi entre cada Caixa en funció del seu passiu. D'aquesta manera sabem ja que les xifres tenen caràcter de mínim i, evidentment, sabem que aquestes xifres no condicionen l'autonomia de la voluntat de les Caixes, més que en la mesura que les Caixes se l'hagin volguda autolimitar.

El segon punt fa referència a poders d'intervencions sobre l'únic àmbit dels contractes de crèdit, que poden ser intervinguts amb fonament legal per part del Consell Executiu, i és el d'aquells crèdits que poden ser computats dins del coeficient d'inversió obligatòria. En aquest sentit, aquí, el que pensem és que el Consell Executiu hauria de consultar, sense perjudici de les seves exclusives protestats decisòries, les associacions de les corporacions locals per veure quins tipus de crèdits haurien de ser objecte d'aquesta possibilitat de còmput.

També pensem que com que aquí es tracta d'una funció pública, limitadora, d'acord amb la legislació vigent, de l'autonomia privada, i és l'únic cas que d'acord amb la legislació vigent aquesta autonomia pot ésser limitada, seria bo d'introduir algun tipus de control, i en aquest sentit nosaltres, que coneixem també les esmenes presentades, ens sembla que el control més oportú fóra l'exercit per la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament.

Pel que fa a les inversions de caràcter prioritari als efectes de l'aplicació de tipus d'interès preferent, vull comunicar a aquest Parlament, i directament a la Mesa, que el Grup Socialista retirarà de la seva moció el punt número 4 dels punts presentats, en la mesura que entenem que l'objectiu que aquest punt pretén sols és assolible a través d'un acord, perquè és una funció també de l'autonomia de les Caixes, legalment reconeguda, que no és limitable aleshores per una decisió coactiva del Consell Executiu. Per això mateix, nosaltres retirem aquest punt de la moció.

Finalment, la resta dels punts vénen adreçats, en síntesi, com vostès ho veuran, d'una banda, a garantir la publicitat dels convenis, a garantir la publicitat dels criteris que ja he dit per al còmput com a crèdits computables en el coeficient d'inversió obligatòria, vénen adreçats també al respecte d'un principi estricte de l'autonomia contractual, que és que els contractes s'estenen entre les parts contractants, sense perjudici que, als efectes estadístics, les Caixes puguin notificar al Consell Executiu la celebració de tots aquests contractes.

En definitiva, es tracta d'estimular l'acció del Consell Executiu en aquesta matèria, que és una matèria que li competeix, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, i tractar que aquesta acció s'adeqüi als criteris constitucionals, perquè tot ho són, tant de l'autonomia local com de l'autonomia

putables i dels coeficients d'inversió obligatòria de les Caixes d'Estalvis, corresponia a una Comissió Mixta integrada per la Generalitat, pels representants de les associacions de corporacions locals i de les Caixes d'Estalvis. Vam entendre que estàvem en presència i que partíem d'un conveni signat lliurement entre el Consell Executiu de la Generalitat i les Caixes d'Estalvis. Per tant, nosaltres només podíem entrar a controlar, a impulsar aquelles accions pròpies del Consell Executiu que li són pròpies com a poder polític, però no aquelles altres derivacions que com a conseqüència d'aquest poder ha portat a terme voluntàriament i lliurement amb altres entitats privades com ho poden ser les Caixes d'Estalvis. Per tant, nosaltres vam entendre que aquesta funció i aquesta competència corresponien al Consell Executiu de la Generalitat, si bé nosaltres enteníem en funció d'aquest article 30 de l'Estatut d'Autonomia que hauria de comunicar, periòdicament —i ho hem esmenat en el sentit de semestralment —a aquest Parlament, i més concretament a la seva Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, els crèdits que hagi aprovat dintre d'aquest context.

Com a conseqüència d'això, hem esmenat també el punt número dos, segons el qual el Consell Executiu és el que determina, en virtut de la legislació vigent, les inversions, les classes d'inversions locals que podran ésser computades amb càrrec als coeficients d'inversió obligatòria, referits als crèdits de regulació especial de les Caixes d'Estalvis. Ara bé, vam entendre que aquí sí que podien intervenir, d'alguna manera, aquestes associacions de corporacions locals, perquè si, en definitiva, al que es va —i aquesta va ser la voluntat inicial del Consell Executiu de la Generalitat en signar el seu conveni amb les Caixes d'Estalvis— és a afavorir, a través del crèdit de les Caixes, les inversions locals, les inversions que portin a terme les corporacions locals, era lògic, per altra banda, que s'escoltesin aquestes associacions quan el Consell Executiu, d'acord amb la legislació vigent, anés a establir anualment les inversions computables dintre d'aquesta línia. I és en aquest sentit, ho repeteixo, que nosaltres aquí hem posat: «...escoltades les associacions de les corporacions locals», ja que, per altra banda, cal pensar que aquestes classes d'inversions locals seran, lògicament, una llista que poden fer les corporacions locals a través de les seves associacions i que coincidirà, lògicament —donat que el camp tampoc no és tan il·limitat—, amb les que necessàriament determinarà el Consell Executiu de la Generalitat.

Les altres esmenes són menors, en el sentit que el punt primer parla de: «...la Generalitat acordarà...» Entenem que és un dels components de la Generalitat, concretament el seu Consell Executiu, el poder executiu, qui ha de determinar i no la Generalitat en la seva globalitat, que comprèn, com se sap perfectament, fins i tot aquest mateix Parlament i al seu dia el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per tant, la nostra esmena seria, al punt primer, simplement substituir «Generalitat» per «Consell Executiu», i semblantment al punt segon també substituïm «Generalitat» per «Consell Executiu».

Bé, no diré res respecte al punt quart —nosaltres, en principi, hi havíem fet una esmena en el sentit que era el Consell Executiu i no aquesta Comissió Mixta creada en el punt segon qui havia d'acordar i publicar anualment els

criteris de qualificació— per tal com ha estat retirat pel senyor Prats en representació del seu Grup parlamentari. Teníem uns certs dubtes sorgits amb posterioritat —nosaltres no havíem fet esmena en aquest sentit— derivats de l'Ordre del gener del 81, on s'assenyala claríssimament que són les entitats de dipòsit —en aquest cas, les Caixes— les que anunciaran els tipus d'interès preferencials que apliquin en cada moment, etc. Jurídicament aquesta és una competència de les Caixes. No sembla adient que sigui aquest Parlament qui digui que aquesta funció correspon al Consell Executiu, sinó, en tot cas, a les Caixes d'Estalvis.

I, per últim, una esmena que hem presentat nosaltres al punt cinquè, per la qual es reconeix aquesta autonomia local, la llibertat, jo diria, de les corporacions locals i de les Caixes amb independència de les línies de crèdit especial regulades a través dels coeficients d'inversió obligatòria, el reconeixement, ho repeteixo, d'aquest principi, la no necessitat com a conseqüència d'aquest de donar compte o notificar a la Comissió Mixta que en principi es pensava crear a través del punt tercer; en desaparèixer, lògicament havia de desaparèixer també aquest esment que es feia al punt cinquè.

Aquestes, doncs, han estat les nostres esmenes presentades a aquesta moció. Repeteixo que nosaltres estàvem d'acord amb el fons, amb la intencionalitat pretesa en la interpellació inicial, en la moció que ha donat lloc a aquella interpellació. Amb la incorporació d'aquestes esmenes pel Grup proposant de la moció, nosaltres votariem favorablement la moció del Grup parlamentari socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels Grups parlamentaris que no han presentat esmenes desitja participar en el debat? (*Pausa.*) En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una moció important perquè és un problema important. És un problema que afecta tots els ciutadans de Catalunya i que afecta les institucions que més pròximes són a aquests ciutadans i que els donen uns serveis indispensables. Institucions que es troben amb una incapacitat extraordinària per a resoldre aquells problemes que han de resoldre, fins i tot han de resoldre obligatòriament, perquè no solament formen part de les seves competències, sinó que formen part de les seves obligacions.

S'ha dit que ja s'han donat 6.000 milions de pessetes en crèdits. Era el que es preveia en el Conveni Caixes-Generalitat; també és molt inferior a les necessitats. Calculant molt baix, a partir de les inversions indispensables que haurien de fer els ajuntaments de Catalunya en els anys 81-82 per a mantenir la situació actual i cobrir els dèficits més greus, diríem més urgents, jo comptaria que caldria poder donar uns crèdits que almenys fossin a la ratlla dels 30.000 milions de pessetes per a inversions al 81-82. Això és el que caldria, el que caldria. Jo no estic ficat a l'interior de les Caixes per conèixer exactament les seves disponibilitats, però sabem que les disponibilitats —tot i que han disminuït durant els darrers anys— són relativament importants, i, sense menystenir la importància dels 3.000 milions anuals que, de moment, es van conve-

nir, són molt inferiors a les necessitats.

D'altra banda, de la Comissió Mixta, de què s'ha parlat, nosaltres en fem una valoració negativa, o, en tot cas, no positiva, i no perquè l'acusem de criteris partidistes. Difícilment, d'altra banda, aquesta Comissió podia actuar amb criteris massa partidistes, és a dir, excloent els ajuntaments que tenien majories polítiques diferents; això passava amb gairebé tots els ajuntaments grans i mitjans de Catalunya més afectats pels dèficits i també amb més capacitat de gestió, per tant, amb més possibilitats de demanar crèdits.

No és aquesta, en tot cas, la crítica que fariem; sí que pensem que aquesta Comissió Mixta i la Conselleria d'Economia de la Generalitat no han facilitat un funcionament àgil; que constantment els ajuntaments o la Diputació de Barcelona s'han queixat de la rigidesa del funcionament d'aquesta Comissió; que s'han trobat que fins i tot crèdits que ja havien convingut i acordat amb les Caixes s'han retardat molt en passar per aquesta Comissió, i, al mateix temps, la Comissió i la Conselleria en aquests moments, han actuat directament com a portaveus dels interessos de les Caixes i han augmentat, per exemple, les taxes d'interès bastant per sobre de les taxes d'interès del Banc de Crèdit Local. Nosaltres entenem que la moció presentada pel Grup Socialista vol dir la desaparició d'aquesta Comissió Mixta; vol dir la desaparició d'aquesta Comissió Mixta, que no surt esmentada enlloc, i que, en tot cas, el que s'atribueix al Consell Executiu és, escolta: des les associacions de corporacions locals, la publicació dels tipus d'inversions locals que poden acollir-se als règims computables dins del coeficient d'inversió obligatòria. Per tant, no hi ha Comissió Mixta, i el que sí que hi ha és la consulta a les corporacions locals. Pensem que els ajuntaments de Catalunya, sobretot en la mesura en què la Federació de Municipis de Catalunya vagi endavant, tindran una capacitat de negociació amb les Caixes i amb la mateixa Generalitat i que aquesta consulta pot ser efectiva. De tota manera, ens hauria agradat més que el Consell Executiu de la Generalitat hagués tingut una actitud més oberta i més generosa amb les corporacions locals, admetent institucionalitzar una relació tripartida ajuntaments-Generalitat-Caixas o entitats de crèdit.

És cert que, en aquests moments, des del Govern de l'Estat central, almenys des del Ministeri d'Administració Territorial, s'intenta enfrontar l'autonomia municipal amb l'autonomia de Catalunya. I és cert que això és una actitud molt criticable que nosaltres hem denunciat i denunciarem, sobretot en el moment que es discuteixi el Projecte de Llei de Règim Local, però també és cert que des de les Comunitats autònomes, des de la Generalitat, cal deixar ben clar no solament que es respecta l'autonomia municipal, sinó que s'associen els ajuntaments amb la gestió dels problemes de Catalunya, sobretot quan aquests problemes són de caràcter local.

Nosaltres, tot i reconèixer que aquesta moció no és exactament la que voldríem —em sembla que tampoc no és exactament la que voldria el Grup Socialista, que primer preveia una Comissió en què hi fossin les corporacions locals—, pensem que és un pas endavant, perquè institucionalitza, d'una manera rigorosa, la intervenció de la Generalitat i la consulta a les corporacions locals per als

crèdits computables dins del coeficient d'inversió obligatòria, perquè facilita la relació directa Caixes-ajuntaments sense una cotilla com ho era la Comissió Mixta en la qual no eren representats els ajuntaments, i perquè, en tot cas, també estem segurs que la força dels ajuntaments associats permetrà substituir allò que una visió limitada del paper del Consell Executiu em sembla que no ha permès en aquests moments, a través d'una Comissió Mixta tripartida.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup desitja intervenir? (Pausa.) Aleshores, té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria aprofitar l'avinencesa per a agrair al Grup Socialista, i també al Grup Centrista, el que haig d'entendre com una actitud constructiva, fonamentada en unes aspiracions polítiques que jo no comparteixo del tot, però que comprenc.

La Comissió, tots creuen que ha funcionat, que es pot millorar, i jo també espero que es pugui millorar; la línia que s'han adoptat potser no és la que jo hauria adoptat, però la comprenc i la respecto. De tota manera, a la intervenció del Grup dels comunistes de Catalunya, del PSUC, si que hi haig de fer algunes correccions importants. Es diuen aquí moltes coses, però algunes em sembla que s'han de tenir en compte. Per exemple, es diu que la Generalitat ha procurat que les taxes d'interès que es cobren als ajuntaments a través de les Caixes estiguin per sobre de les del Banc de Crèdit Local. Això, en primer lloc, no és cert, perquè els interessos, els assenyalen les Caixes, de comú acord entre elles, i, en segon lloc, no és d'estranyar, perquè el Banc de Crèdit Local té uns interessos molt baixos, però, a més, no té diners. De manera que no els deixa, no hi ha ni cinc, al Banc de Crèdit Local, i, en aquest sentit, el Banc de Crèdit Local pot assenyalar els interessos que vulgui, perquè, com que no tenen cap eficàcia ni cap realitat, ni han pogut deixar ni cinc cèntims als ajuntaments, aleshores resulta que la situació dels interessos que cobra, realment —i perdonin la redundància— no interessa ningú. D'altra banda, el que hem de dir també és que s'ha parlat aquí que els ajuntaments necessiten 30.000 milions de pessetes. Jo crec que aquesta és una afirmació absolutament gratuïta perquè no hi ha cap estudi en aquest moment, que permeti assenyalar aquesta xifra i no una altra. D'altra banda, també s'ha dit una cosa sobre la qual sí que hi ha dades, que és que les Caixes han deixat, aquest any, 6.000 milions i escaig a través del Conveni, però l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha oblidat de mencionar que les Caixes havien deixat també, a través de la Federació, amb independència del Conveni, 6.998 milions més i que, a més, les Caixes han deixat al Banc de Crèdit Local 5.009 milions la qual cosa fa 18.124 milions, i no 6.116; a més, ha de quedar clar que aquest any hi ha hagut un augment de 103.000 milions —ja ho vaig dir l'altre dia— del passiu de les Caixes. Per tant, els 18.000 milions són, en definitiva, el 18% del total disponible de les Caixes per a aquest any.

Els 30.000 milions serien, doncs, prop del 35%. És una xifra, però no hi ha cap motiu perquè aquesta xifra sigui la

que s'hagi d'aplicar, perquè, a les Caixes, hi té dret, com s'ha dit sempre, els qui estalvien, sobretot, l'estalvi popular, que és l'estalvi modest, encara que també n'hi ha de no tan modest, però, bàsicament, l'estalvi de la gent que porta els diners allà. Els crèdits a les famílies són, per tan, bàsics; els crèdits a les petites empreses familiars són també bàsics; els crèdits al ajuntaments també són importants, però el que no podem fer és oblidar-nos de tothom darrera dels ajuntaments, perquè l'estalvi és popular, i, per tant, vol dir que és del poble i no d'institucions com són els ajuntaments.

La conseqüència, doncs, d'aquest repartiment, s'hauria de discutir, però, en tot cas, les xifres no són les que ha donat l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula. D'altra banda, crec que s'ha de fer una precisió que em sembla clara: aquí hi ha una situació de fet i de dret, que és un conveni de la Generalitat amb les Caixes; en les esmenes de la moció, en la moció mateixa, no es fa cap esment d'aquesta Comissió Mixta. Per tant, aquesta Comissió Mixta subsisteix, tal com era, amb una advertència a la Generalitat, no a les Caixes —perquè no es podria haver fet a les Caixes, legalment— que procuri adequar el Conveni als acords de la moció i les seves esmenes, que seran aprovades en el curs d'aquesta sessió.

Per tant, doncs —crec que s'ha de precisar molt bé—, la Comissió Mixta existeix perquè ningú no ha dit que no existís, i la Comissió Mixta, naturalment, veurà de quina manera rep les indicacions de la Generalitat, que farà amb tot l'entusiasme i tota la bona fe, d'acord amb el que el Parlament aprovi avui. Però la Comissió Mixta subsisteix.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Després d'aquesta intervenció del senyor Conseller, i abans de passar la paraula als Diputats autors de la moció perquè indiquin quin és el text definitiu que sotmetran a votació, demana la paraula el Diputat senyor Borja, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat, i, excepcionalment, atès que ha estat alludit en les manifestacions d'aquest Grup pel senyor Conseller, la hi concedeixo. S'entén, però, que no pot intervenir cap altre Grup. El senyor Borja té la paraula.

El Sr. BORJA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El temps ha de ser breu, perquè, evidentment, ha de ser inferior a l'utilitzat pel senyor Conseller.

El Sr. BORJA: Molt ràpidament, per contestar algunes de les afirmacions del senyor Conseller. Primer, sobre l'augment de l'interès de les Caixes. Només vull recordar una moció de la Diputació de Barcelona en què es protestava molt durament per l'augment de la taxa d'interès del 13 al 16%. Em sembla que un interès del 16% per a aquest tipus de crèdits, per a aquest tipus d'inversió, és un interès alt.

Segon, a mi em sembla que el senyor Conseller estarà d'acord que, si bé la xifra de 30.000 milions és una xifra molt aproximada, en tot cas, és una xifra molt modesta, en relació amb les necessitats urgents dels ajuntaments. És a dir, és una primera avaluació que almenys nosaltres, com a Partit, pensem aportar a la Federació de Municipis de Catalunya per a la seva iniciativa en els propers mesos.

En tercer lloc, és cert que les Caixes són un resultat de

l'estalvi popular, i que han de respondre a les necessitats d'aquesta mateixa població; ara bé, em sembla que no hi ha a Catalunya cap altra institució que faci unes inversions, que faci una actuació més destinada a resoldre els problemes concrets de la població, i especialment de les classes populars, sinó els ajuntaments, elegits precisament per respondre a les necessitats col·lectives de la població. Em sembla, doncs, que és normal que aquest tipus de crèdit tingui una prioritat.

I, finalment, és clar que el Consell Executiu pot fer els convenis que vulgui, i si les Caixes volen fer un conveni amb el Consell Executiu, doncs, el poden fer; ara, també és clar que en aquesta moció, en el cas que s'aprovi, queda establert d'una manera ben clara que la relació contractual directa es farà entre les Caixes i els ajuntaments —que seran el qui firmaran els crèdits— i, per tant, no es podrà donar, o no s'hauria de poder donar aquesta situació d'ara, que hi ha Caixes que diuen: «no, no podem donar-los aquest crèdit, perquè ens ho ha d'autoritzar la Comissió Mixta Consell Executiu-Caixas, Comissió en la qual vostès no són representats».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Els Diputats proposants de la moció tenen la paraula; el senyor Prats té la paraula.

El Sr. PRATS: Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, per dir ràpidament, com correspon, que nosaltres estem d'acord amb la lògica institucional —que és des de la que hem proposat aquesta moció—, de totes les esmenes presentades pel Grup Centrista. Conseqüentment, entenem que els nostres objectius queden no sols ratificats, sinó millorats, com a conseqüència de l'acceptació d'aquestes esmenes, i fem d'això menció expressa. En canvi, no podem acceptar el conjunt d'esmenes mantingudes, en la mesura en què són diferencials, pel Grup de Convergència i Unió, perquè, si es contemplen aïlladament, és una qüestió, però, si es contemplen en el seu conjunt, resulta que responen a una lògica institucional diferent de la lògica institucional a la qual respon el conjunt de la moció.

Seria bo que tots acordéssim ara votar la moció de manera unitària per arribar a un acord en el Parlament sobre quina ha de ser la lògica institucional. Però la lògica institucional, i perquè s'ha produït algun equivoc sobre el tema, convindria deixar-la molt clara.

«És que les Corporacions locals i les Caixes —diu expressament aquesta moció— gaudeixen d'autonomia per a contractar qualsevol crèdit no contemplat en els punts anteriors.» I això vol dir que qualsevol Corporació pot acudir a qualsevulla Caixa i establir amb ella les relacions bilaterals que cregui convenients, i que això no pot é

ralitat sobre les Caixes, i això té el camp molt, molt acotat. Això ha de quedar estrictament clar perquè és el sentit fonamental d'aquesta moció: respecte a l'autonomia contractual, respecte a l'autonomia local. En la mesura que aquests dos valors constitucionals són garantits per la moció, nosaltres acceptem totes les esmenes, ja ho he dit, presentades pel Grup de Centristes, en la mesura que pensem, perquè això no es pot negar, que el Conveni primitiu no responia, potser sense intenció, però no responia en el seu text literal... —tampoc no judico ara l'aplicació concreta; no ha estat aquest l'objectiu prioritari, no ha estat l'objectiu prioritari de la presentació d'aquesta moció ni de la interpel·lació anterior. Si tots estem d'acord amb aquesta lògica institucional amb el respecte d'aquests principis, jo crec que hauriem, i per això ho reitero, de votar la moció que avui es presenta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Si he ben comprès el senyor Prats, totes les esmenes presentades pel Grup de Centristes estan aprovades; les esmenes mantingudes pel Grup de Convergència i Unió no són acceptades. *(Pausa. El Diputat senyor Alavedra demana per parlar.)* Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Ens centrem en la supressió del punt 4.

El Sr. PRESIDENT: El punt 4 havia quedat retirat.

El Sr. ALAVEDRA: ...que corresponia a una esmena nostra. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé; aleshores passem a la votació. És que els senyors Diputats desitgen que es votin separatament els punts de la moció o bé accepten un vot global de la moció tal com ha quedat modificada amb la retirada del punt 4 i l'acceptació de les esmenes centristes? *(Pausa.)* Global.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció, tal com ha quedat modificada després d'aquest debat, que es posin dempeus.

El senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció, amb les modificacions indicades, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Discussió del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia que és la discussió del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó.

El debat sobre el Dictamen presentat per la Comissió procedirà de la manera següent: si la Comissió ho desitja, i crec que seria convenient que fos així, un representant de la Comissió presentarà el Dictamen, en el sentit que explicarà els treballs que ha realitzat la Comissió per tal d'elaborar-lo, i indicarà formalment els resultats obtinguts sense entrar en cap valoració del seu contingut. Si els Grups parlamentaris consideren suficients els criteris que han conduït la Comissió a l'elaboració de les conclusions, passariem immediatament al debat de les conclusions. Si la Comissió ho desitja, podria haver-hi una presentació d'aquestes conclusions. Si no fos així, començaria el de-

bat, conclusió per conclusió, punt per punt, com si es tractés de l'articulat d'un projecte o proposició de llei. Per cada vot particular mantingut al text majoritari de la Comissió, podria haver-hi un torn a favor i un torn en contra; igualment podria haver-hi un torn a favor i un torn en contra del text del Dictamen i, tot seguit, es passaria a votació.

Hi pot haver una explicació de vot global, si no és que els Grups parlamentaris prefereixin explicacions de vot per a les conclusions separatament, en les qüestions que considerin importants. Si hi ha explicació de vot per alguna conclusió separatament, s'entendrà que en aquesta explicació de vot només podran intervenir els Grups que no hagin intervingut en el debat d'aquesta conclusió; els altres Grups ja hauran explicat la seva posició en el curs del debat. Si aquestes intervencions per explicar el vot no han estat massa nombroses, és normal que hi hagi una explicació global de vot al final de tot el debat.

Passem, doncs, d'acord amb aquestes normes, a començar el debat, i voldria preguntar a la Comissió si desitja fer la presentació dels seus treballs.

En nom de la Comissió té la paraula el seu President, el Diputat senyor Jesús Prujà.

El Sr. PRUJÀ: Honorable President, senyores Diputades, senyors Diputats, la satisfacció que sento en aquests moments és la pròpia de tota tasca realitzada. Crec, i ben sincerament, que la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó, que he tingut l'honor de presidir en aquests darrers temps, ha acomplert el mandat que va rebre d'aquest Parlament. Per realitzar el seu treball la Comissió ha procurat reunir tota la documentació possible, i va demanar-la especialment a les persones i entitats que, segons el seu criteri, presentaven una plena garantia de coneixement i de competències en la pràctica. La Comissió ha demanat l'opinió a seixanta-set persones: regidors i batlles de la zona, reconeguts científics, representants de la propietat, Consellers de la Generalitat i càrrecs tècnics d'aquesta, un membre de Protecció Civil de Tarragona designat pel Ministeri de l'Interior, tècnics de la Westinghouse, representants de les centrals sindicals, de les Comunitats de Regants, de la Junta d'Energia Nuclear, i totes aquestes opinions s'han tingut en compte i s'han valorat degudament.

Una altra font d'informació han estat les cartes adreçades a la Comissió per ciutadans que s'interessaven pels problemes plantejats i, així mateix, les actes de les reunions celebrades per la Comissió mixta Generalitat-batlles de la zona.

Des de la seva creació, la Comissió ha acumulat una quantitat tal de documentació, permisos, plànols, memòries i altres, que representen un pes superior a la tona. La Comissió va revisar tota aquesta documentació, dipositada avui a les oficines del Parlament, i la va classificar tenint en compte el mandat que es va donar a cadascuna de les dues Ponències en què es va dividir: a la Ponència Administrativa, encarregada d'estudiar tots els problemes relatius a les llicències, autoritzacions i concessions de car

nostre Grup, és bàsicament perquè és un resolució que amb la perspectiva que el Grup no pretén ser catastrofista, ni desitja que passi cap desgràcia a les Centrals Nuclears d'Ascó, i menys encara la riada mil·lenària que aquí molt bé ha dit el senyor Diputat Pibernat, però després d'escoltar dintre de la Comissió tot el que s'ha fet durant el període de construcció de les Centrals envers el pla d'emergència; després de veure amb tristesa que la part responsable de l'Administració central d'aquest país, que actua sobre la seguretat civil, que el pla d'emergència, que és quelcom molt més delicat —en parlarem més endavant—, és quelcom més delicat que un llistat de seqüències, que cal posar-lo a la pràctica, llavors, jo no sé si vostès han meditat el que representaria una riada mil·lenària, el que representarien 17.000 m³/segon per aquelles terres, el que representaria a més a més, incrementat per la ruptura de les preses fins a 28.000 m³/segon, i quina capacitat de resposta es podria donar en aquelles terres, quina capacitat d'assistència es podria donar a les Centrals. Evidentment les Centrals quedarien parades, però no es tracta tan solament de parar la Central, es tracta d'assistir la Central, es tracta de fer tot un pla d'assistència de personal interior i exterior que difícilment, avui dia, podem preveure que sigui contemplat, perquè ni tan sols està contemplat un pla d'emergència general, tal com hem pogut veure nosaltres a la Comissió.

Per tant, no pretenem fer cap posició radical d'aquest tema, però creiem que s'ha de tenir tot previst dintre d'una visió global, i per aquest motiu ens abstenim d'aprovar aquesta conclusió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la conclusió número 2. En aquesta conclusió hi ha dues propostes no acceptades per la Comissió, és a dir, dos vots particulars, un del Grup Socialista, i un altre del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Totes dues són d'addició al text del Dictamen.

La Mesa entén que... encara que és difícil d'avaluar, però que el punt de vista més allunyat del Dictamen és el del Partit Socialista Unificat. Per tant, comencem pel debat sobre aquest vot particular. Té la paraula...

El Sr. RIBÓ: El senyor Miguel López, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor López.

El Sr. LÓPEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Me toca hacer la defensa de la propuesta número 2 del PSU, una propuesta de adición, en el capítulo primero, en el apartado de sismología. La sismología ha sido un aspecto fundamental en el estudio de la Comisión de Investigación, y es un aspecto fundamental por razones de un peso considerable.

La sismología incide sobre el diseño de la Central Nuclear e incide sobre ese diseño para garantizar lo que ha sido una preocupación muy generalizada y constante, que son los aspectos de seguridad. En ese diseño sísmico de la Central es necesario tener dos encuadres fundamentales. Por una parte, conocer lo que se llaman parámetros sísmicos, como son las intensidades de los movimientos sísmicos, como son las aceleraciones a que dan lugar en el terreno, y como es la respuesta que da este terreno, el suelo,

a esos movimientos sísmicos. Para esto hace falta medir, para esto hace falta recoger la experiencia, los datos, que se han ido acumulando a lo largo de la historia. Pero además hace falta también tener una normativa que indique los procedimientos, la forma, las opciones que se tienen que hacer en el diseño.

Como muy bien se recoge en el Dictamen de la Comisión, se ha encontrado en su trabajo con un problema complejo, un problema altamente técnico, de manera que el debate se ha hecho difícil, hasta cierto punto, de seguir. Como he seguido de cerca las discusiones de la Comisión, quiero dejar constancia ante el Pleno del esfuerzo que han tenido que hacer los señores Diputados que han participado en estos debates para seguir la polémica, para seguir las informaciones que se han recibido, para seguir correctamente las interpretaciones de esos hechos.

Y es cierto el reconocimiento que se hace en el propio Dictamen de la Ponencia —de la Comisión, perdón—, de que se han escuchado opiniones contradictorias en aspectos fundamentales del problema que nos ocupa. Opiniones contradictorias que se han elevado al Pleno para su consideración.

El primer problema abordado es el problema de la normativa. Cuáles han sido los criterios para el diseño antisísmico de las Centrales Nucleares de Ascó. Se está de acuerdo en que la normativa que rige para este diseño es la normativa americana, pero es una normativa que ha ido evolucionando y que en el momento en que se hace el estudio y el diseño de las Centrales Nucleares tiene un determinado contenido —este diseño se hace en los años 72, 73— y esta normativa cambia en noviembre y diciembre del 73, incorporando unos anexos que dan mayor seguridad, que dan mayor garantía. Además existe también la constatación de que a la hora de calcular los efectos de los movimientos sísmicos y su graduación, ha habido el problema de encontrarse con diferentes procedimientos establecidos, y por otra parte el reconocimiento de que para establecer esas intensidades hay una ausencia o una insuficiencia de datos instrumentales de la zona, y esta ausencia o insuficiencia ha sido reconocida por la propiedad en el momento en que encarga su estudio en base a datos históricos, por el Dr. Lloret, por el Dr. Correig, y por el propio Observatorio del Ebro. Está obligado a hacer el diseño, el cálculo de las intensidades, utilizando datos históricos, con todas las imprecisiones y las diferentes interpretaciones a que esto puede dar lugar. En definitiva, se nos plantea una cuestión: ¿se ha cumplido la normativa americana, que en este caso era la exigible? La Comisión ha escuchado opiniones en sentido negativo; otras también, por supuesto, a favor, pero la Comisión ha presentado a la Junta de Energía Nuclear un conjunto de cuestiones concretas pidiendo una respuesta escrita en el sentido de solucionar el dilema planteado, y aún no se ha obtenido una respuesta.

La propiedad, asimismo, de las Centrales Nucleares ha encargado a una empresa especializada un estudio comprobatorio de los valores de los seísmos de referencia, es decir, el OBE y el SSE. Esto quiere decir que, efectivamente, hay una preocupación por ver si estos valores son los correctos o necesitan de unas rectificaciones, si a partir de los que se han empleado se puede garantizar o no la se-

ara estan fent un estudi alternatiu per a demostrar que, fent-ho d'una altra manera —i aquesta altra manera, lògicament, s'interpreta que és basant-se en la normativa americana amb tota la seva filosofia bàsica—, ara també arriben al mateix camí, o volen intentar demostrar que arriben al mateix camí.

Bàsicament, la diferència està en el fet que la normativa americana defineix dos sistemes bàsics: el OBE de mínima i el SSE de màxima seguretat, que és la parada segura de la central. I per a definir aquests sistemes els americans comencen per definir el SSE, i a partir del SSE defineixen l'OBE. Els europeus ho fan a l'inrevés, justament. Comencen per definir l'OBE i després hi sumen una unitat per trobar el SSE. I això té una explicació, que és la definició de les províncies tectòniques de tot el territori, perquè dintre de cada província s'estudien els terratrèmols que hi tenen lloc i aquests terratrèmols s'han de situar sota mateix de la central. Com que les característiques de sismologia d'Amèrica i Europa són diferents, per això es creu més convenient de fer-ho aquí, a Europa, definint primer l'OBE i sumar-hi una unitat, i a Amèrica ho fan justament al revés.

L'estudi inicial i final de seguretat de les empreses americanes fa justament el que fan aquí a Europa. Però hi ha un detall, i és que fan una trampa en la definició de les províncies tectòniques. Es basen en el fet que, quan agafen el sisme que cau dintre la província tectònica —en aquest cas el sisme de Tivissa, que té una intensitat 7, segons Fontserè i 6 segons el senyor Munuera— i acceptant també el criteri que hi pot haver una correlació d'escales, quan els estudis de seguretat presentats per l'empresa situen el terratrèmol sota mateix de la Central, al 6 de Munuera, li rebaixen una unitat i el situen a 5, i llavors diuen: «com que nosaltres fem les coses molt ben fetes, llavors n'hi sumem una altra», li sumen una unitat i de 5 tornen a passar a 6, quan el mètode correcte per a fer els càlculs amb valors amb suficient seguretat hauria estat considerar el terratrèmol de dintre la província tectònica —que és el de Tivissa—, situar-lo sota la Central amb la mateixa intensitat amb què es va produir. La qual cosa dona a entendre que, seguint també el criteri que tots els sismòlegs hi estan d'acord, tant el doctor Correig com algun del JEN que ja ha explicat el senyor Pibernat, tots estan d'acord que allà on s'ha produït un terratrèmol se'n pot produir un altre, per la qual cosa la possibilitat sísmica d'Ascó no es pot menysprear. Per tant, veiem aquí una capacitat de decisió d'autoritat de la Junta d'Energia Nuclear que, amb un mandat especial de fer un compliment d'una norma, aquesta norma no s'ha complert en tota la seva extensió. Hi ha hagut els valors, les intensitats dels terratrèmols, que aquests valors, en lloc d'assegurar que fossin valors al més ajustats possibles per a la màxima seguretat, s'han donat valors més aviat tirant a la baixa.

Però aquí no acaba tot. Ens ha parlat que la Junta d'Energia Nuclear, que és la que controla tot el que fan les empreses propietàries de la Central, té els seus organismes consultius. Senyors, l'organisme consultiu de la Junta d'Energia Nuclear és l'Institut Geogràfic Nacional, la secció de sismologia d'aquest Institut. Resulta que el doctor Correig a la Comissió també ens va explicar l'abandó en què es trobava la secció de sismologia de l'Institut Geogràfic

Nacional. Resulta que aquest Institut, que és l'assessor, el que diu l'última conclusió perquè la Junta prengui la decisió final, és un organisme on els mateixos tècnics en la matèria no tenen la suficient capacitat. I amb això no vull dir que els homes que són dintre uns organismes, dintre l'Institut o l'Observatori de l'Ebre, no tinguin la capacitat i la preparació tècnica suficient. El que jo vull dir és que un home pot ser molt bo, però si no se li donen uns recursos suficients per a poder complir el seu mandat i per a poder complir el que se li encarrega, difícilment podrà emetre un dictamen al més ajustat possible.

La Comissió va demanar a l'Observatori de l'Ebre un informe sobre el que passava a Ascó des de l'any 70 a l'any 80. Després d'una llarga espera el senyor Director de l'Observatori de l'Ebre ens va contestar dient que lamentava molt l'espera que havia ocasionat, que no tenia cap classe de mitjans, que, en lloc dels deu anys, ens en faria quatre, que ho havia fet amb tota la màxima voluntat —que el nostre Grup agraeix profundament—, que és molt difícil fer un dictamen de la zona perquè els aparells que tenen no són ni de bon tros útils, que estan molt retardats. Però, basant-se més o menys en l'experiència que tenen, en les consultes al Fabra i a Logronyo i en tota una sèrie de recopilació de dades, ens van estudiar quatre anys i ens van explicar més o menys el que havia passat a Ascó. Explicà que per a Ascó no podien precisar ben bé com era la situació, perquè per la manca d'estacions no ens podien dir exactament on hi ha els epicentres, i el que van fer és anar a l'Institut Geogràfic Nacional a veure si els podien donar els epicentres dels terratrèmols. La qual cosa planteja un dubte: si els organismes que estan a trenta quilòmetres de la zona han de recórrer a un altre lloc perquè els donin les dades per a fer un estudi de la zona, difícilment es pot entendre de quina manera la Junta d'Energia Nuclear pot prendre decisions tan importants com ho és el tema de sismologia per a poder deduir els paràmetres de les centrals nuclears. Dic centrals nuclears perquè, si fos un altre tipus d'edifici, potser la cosa no tindria tanta transcendència, però això posa de manifest que la Junta no té el suficient desenvolupament i capacitat tècnica, científica i econòmica per a poder fer el seu compliment, que s'està basant en organismes que tenen les mateixes dificultats i que difícilment s'ho pren amb la seriositat que cal per a poder dir que les centrals nuclears s'estan emprenent amb el màxim de rigor, cosa que se'ns ha dit des d'aquesta tribuna, que allà hi haurà la màxima seguretat. De totes maneres, aprofundint una mica més el tema de les acceleracions, que és un tema també molt important perquè és el que causa els efectes destructius quan es produeix un terratrèmol, resulta que el tema de les acceleracions, està calculat a través de causes i relacions empíriques de fa molts anys, i resulta que hi ha uns criteris diferenciats entre el que passa als Estats Units, amb la seva sismologia pròpia, i el que passa a Europa. I resulta que aquesta diferència de criteris està justament en el doble. Els efectes de les acceleracions resulta que prenen valors doblats aquí que no pas als Estats Units, i resulta que, no se sap per quin art de màgia, la NRC ha acceptat que per a les centrals europees, en lloc de 01 —que era el valor mínim oficial dels Estats Units— ara és 02, tal com han manat per a la construcció i disseny de la Central Nuclear de Vande-

llòs II, i això no se sap ben bé per quin motiu i no hi ha cap tipus d'explicació.

I resulta que aquest ha estat un dels punts concrets de la gran polèmica que el valor de l'acceleració horitzontal s'havia pres molt a la baixa. Tant és així, que el valor 0,13 que han donat les empreses propietàries per a fer els càlculs, el mateix doctor Correig a la Comissió —i així ho diu—, fent una sèrie de càlculs que, en tot cas, es podrien revisar o potser també podrien tenir la seva polèmica, va dir que es podia considerar dintre el límit just de la llei però que no es podia dir que fossin un valor massa optimista o massa elevat per a haver previst una gran seguretat o una seguretat extrema com se'ns va assegurar des d'aquí.

Finalment hi ha un altre paràmetre important des del punt de vista sísmic, que és l'aspecte de resposta. L'aspecte de resposta és la gràfica que permet prendre tots els paràmetres, tots els valors que s'han de fer, que es necessiten per a calcular les estructures de la central. L'aspecte de resposta aquí està basat en la regla (RGI, 60). Aquesta normativa és americana, la poden trobar els senyors Diputats al Parlament, aquí. L'aspecte de resposta del càlcul de la Central Nuclear d'Ascó s'ha de fer calant el normalitzat de la Junta d'Energia Nuclear i de la NRC, que és el màxim organisme americà. El que ells donen com a base, que és el 0,1, s'ha de calcular pel valor que ells han donat, que és 0,13. Resulta que l'aspecte de resposta —i això es pot afirmar amb tota contundència i és un altre dels motius de discrepància que hi ha dintre el debat sísmic— que han donat les empreses propietàries està a la baixa del que li correspondria per una acceleració de 0,13. I agafa justament el valor del 0,1 que és el mínim autoritzat per les empreses americanes a Nord-amèrica.

Finalment, queda també el tema de la falla. Les empreses americanes ens van dir que amb la falla no passava res. Tots els que han vingut aquí —el doctor Correig, també— han dit que difícilment podien saber què passava en aquella falla si no s'hi posaven aparells per a poder avaluar la microsismicitat d'allà. Va quedar clar que no n'hi havia prou amb una mica d'estudi geològic passejant-se per la zona —això també es va dir— per a poder saber què passava sota i saber si aquella falla era activa o no era activa. Tot això dóna a entendre la forma com s'ha tractat especialment el tema de sismologia, i si ara traguéssim el tema de sismologia i en poséssim algun altre, podríem veure poc rigor per part del màxim organisme que controla tots els temes nuclears, poca capacitat i pocs mitjans que comporta el tema nuclear. Per a poder tirar endavant aquest tema és necessari que, a la vegada que es construeixen centrals nuclears, hi hagi una bona predisposició de donar mitjans i de fer que es vagi creant una infraestructura de recerca per a poder donar cobertura a aquests tipus d'instal·lacions. Amb tot això queda clar que no hi ha hagut un interès de tenir una màxima seguretat per a poder tirar endavant aquest tema en concret, com tampoc no hi ha hagut un interès bàsic per a poder tirar endavant altres temes que ja anirem discutint.

Per aquest motiu, nosaltres demanem, com proposa la nostra resolució, que el Consell Executiu de la Generalitat es responsabilitzi d'exigir al màxim organisme d'aquest país en temes nuclears, primer: que ens contesti les preguntes que li vam fer i que no ha contestat, no tan sols al

Parlament, sinó tampoc a la Generalitat provisional, ni als alcaldes, ni a ningú, i que ens digui escaridament cada un dels paràmetres, i aquí hi ha la diferència amb la proposta del PSU, perquè nosaltres volem que el màxim organisme responsable del tema aquest ens digui si és que les intensitats són les correctes, si l'acceleració és correcta i si l'aspecte de resposta està ben calculat. Que ens ho digui: l'aspecte de resposta està perfectament calculat, i això volem que ens ho digui la Junta o el Consell de Seguretat Nuclear, amb la intervenció directa del Consell Executiu, perquè ha de ser el Consell Executiu qui ha de vetllar —ha de ser el primer vetllador— pel compliment del que és estipulat per la Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Pérez Guerra té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Senyor President, señoras y señores Diputados, antes de entrar en el turno en contra, yo quisiera hacer unas puntualizaciones, en el sentido de que estamos tratando un tema que tiene un alto componente tecnológico; por tanto, no podemos partir de una base o apoyarnos sobre lo que podríamos decir «terreno de arenas movedizas». Para ello, las precisiones que yo quisiera establecer van a ser las siguientes: primero, qué se entiende por normativa, y qué es lo que estamos entendiendo por norma, y cómo hemos aplicado el concepto de comprensión de la norma a lo largo del trabajo de la ponencia. En tecnología, hay varios tipos de normas: la primera o de mayor altura son las leyes o normas del Estado, cuyo incumplimiento comporta una sanción. En este caso, pues, tenemos la Ley de Centrales Nucleares, que es una norma del Estado que hay que cumplir.

En segundo lugar, tenemos normas, que son las típicas de buena construcción, que vienen establecidas por una síntesis de todos los hechos que ha habido a través de la Humanidad; por ejemplo, no hay norma escrita, en este sentido, sobre cómo se ha de utilizar la cantería de piedras; sin embargo, a través de las catedrales —pongamos catedrales góticas— hay ya una norma de buena calidad o buena costumbre.

Tenemos un tercer tipo de normas, que son las normas tecnológicas, las cuales también son dictadas mediante reales decretos; pero las normas tecnológicas son la síntesis o un extracto del conocimiento general de la ciencia, que se transforma en norma para dar una facilidad en su aplicación. En este sentido, las normas tecnológicas no son de obligado cumplimiento, sino que es obligada la norma, pero el técnico la puede variar, siempre bajo su responsabilidad.

Tenemos un cuarto grupo, que son las recomendaciones de los servicios técnicos especializados y los reglamentos que las leyes del Estado pueden transformar en normas del Estado o que pueden seguir siendo como reglamentos indicativos.

Y tenemos un quinto grupo, que son las especificaciones de los productos que, en realidad, sin ser una norma establecida, es la que hay que cumplir. En este sentido, nos encontramos que la norma sismoresistente —y al hablar de sismoresistencia, de todo este tipo de normas—, es la norma tecnológica nada más. No es que al decir «nada más» sea de no cumplimiento, sino que es una norma tec-

nològica que especifica unas características de fondo y, a partir de aquí, da una libertad para subir a la ciencia. En el sentido de la norma, como es el resultado de una abstracción de hechos, generalmente —resultado de la ciencia— nace siempre vieja; la ciencia es la que avanza. Por lo tanto, cuando hay algun caso concreto, en este sentido, se asciende a lo que es la sabiduría general.

Por tanto, de todo lo que ha expuesto anteriormente, evidentemente, hay una confusión en cuanto a lo que es la norma, hay una confusión en cuanto a lo que es diseño y base para proporcionar el diseño, y así, por ejemplo, para llegar al diseño de que se ha hablado, diseño industrial, diseño sísmico de otras centrales, antes empezamos por la geología, a continuación pasamos a la geotecnia, de la geotecnia se pasa a la mecánica del suelo y, precisamente, como dijo su creador Tersaghi, en el año 65, en un congreso, «en las cimentaciones no hay gloria, porque todo se basa en criticar las cimentaciones, en criticar lo que pasa en el suelo», porque, evidentemente, es difícil comprobarlo, y a continuación llega el diseño de la ingeniería. Es un caso parecido a, por ejemplo un paciente que va al médico y el médico, entonces, pide una radiografía; es como geológicamente se hace la radiografía del suelo. A continuación hay que hacer el diagnóstico, y a continuación hay que hacer la terapéutica. En la terapéutica, evidentemente, es donde está, en comparación con el diseño, esta base posterior. Por lo tanto, hay aquí una mezcla que realmente hemos de aclarar y que hemos intentado, en el informe básico, mantener.

Por lo tanto, en la conclusión o propuesta, se dice «valoració definitiva dels paràmetres sísmics i llur compliment d'acord amb la normativa establerta prèviament». La verdad, normativa establecida tendría que ser una normativa de leyes del Estado, y, en cuanto a lo que es normativa de conocimiento o método de conocimiento, evidentemente, ya se ha explicado la importancia de los estudios que han sido realizados.

En cuanto a la determinación de los SS y los OBE, evidentemente, la Central Nuclear, tal como está ahora, contiene una central sísmológica, que no solamente detecta movimientos generales, sino que incluso detecta movimientos muy simples, insignificantes, que incluso son para precisión y prevención de seísmos.

En este sentido, al hacer el cálculo, se ha operado incessantemente como en una caldera de vapor; una caldera de vapor se diseña para que pueda aguantar no la presión, precisamente, del vapor contenido, sino muy superior, con unos coeficientes de seguridad que aquí, en cuanto a lo que se refiere a Ascó, se han aplicado coeficientes de seguridad, mayoración de los coeficientes, seguridad a ultranza y redundancia, todo ello incrementando todos estos coeficientes. Al mismo tiempo, dentro de la caldera de vapor hay un dispositivo que, al llegar el vapor a determinada presión, salta el dispositivo y vacía la caldera. En este sentido, también el control sísmológico de la Central está perfectamente asegurado en el sentido de que el diseño está calculado para una resistencia muy superior a lo que realmente puede estar previsto porque hay los coeficientes de seguridad de mayoración de lo previsto, y, a su vez, la parada segura está determinada por aparatos muy sensibles que, en el momento en que detecten una determi-

nada vibración, las CN se paran.

Por lo tanto, nosotros votaremos «no» a esta propuesta número 1.

Muchas gracias, señor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun representant de la Comissió vol defensar el text del Dictamen? (*Pausa.*) Normalment era un torn en contra del vot particular; per tant, hi ha la possibilitat d'un torn a favor del Dictamen. Té la paraula el Diputat senyor Pibernat.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bona part del que hem de fer per a defensar la conclusió del Dictamen ha estat dita ja abans, pel senyor Pérez Guerra o per mi mateix, en fer l'explicació del nostre vot en contra al vot particular del PSU i del PSC. Per tant, seria reiteratiu dir-ho. Ara, sí que voldria fer algunes especificacions. Per exemple: quan s'ha anomenat aquí l'Observatori de l'Ebre, no s'ha explicat exactament el dictamen que havia fet. Jo voldria que, per un moment, es llegís el que havia dit el Dictamen de l'Observatori de l'Ebre i llavors veuríem que no ha expressat aquesta manca de mitjans tan horrible que se li ha presentat.

L'únic que voldria dir és que, a part de tota la qüestió de normativa, en la nostra conclusió es parla d'altres coses, i això són les que voldria defensar. Nosaltres veiem interessant que es digui que la zona tectònica d'Ascó és de les més tranquil·les de Catalunya. I no ho diem perquè sí —i això és important—, no ho diem perquè sí, ho diem perquè els sísmòlegs que han passat per la Comissió ho han dit. L'Observatori de l'Ebre, del qual s'han explicat unes conclusions catastròfiques que, si llegeixen vostès l'informe, segurament ho trobaran, diu que «la regió propera de l'Observatori de l'Ebre no és una regió particularment activa sísmicament, i que no hi ha dades que la regió al voltant d'Ascó sigui molt diferent en comportament sísmic que aquesta». Està signat pel doctor Cardús, que n'és el director, i aquest document ha entrat al Parlament. El doctor Correig, professor enviat per l'Institut d'Estudis Catalans, diu que, a través de l'observació del mapa sísmic de Catalunya, es veu que la zona sísmica a l'entorn d'Ascó és una de les més favorables. I aquest mapa, l'han tingut a la seva disposició tots els senyors Diputats i no solament dóna dades històriques, sinó que també dóna dades instrumentals a partir de l'any 1907.

Per tant, amb el que sí que hem estat d'acord tots i suposo que al final ho voldrà tothom, és que en un país com Catalunya caldria tenir el màxim avenç i el màxim perfeccionament en la xarxa sísmica, i, per tant, no n'hi ha prou amb el que hi ha. S'ha d'utilitzar el que hi ha, perquè absolutament no es podria fer res, ni es podrien fer ferrocarrils, ni es podrien fer preses ni centrals nuclears, si partíssim de la base que les dades actualment no són vàlides. Estem treballant sobre les dades que fins ara són vàlides i hi ha altres països que en tenen moltes menys que nosaltres.

Ara, això no vol dir que ens considerem totalment satisfets amb les que hi ha. I, per això, unànimement, tots els Diputats que formàvem part de la Comissió vam considerar interessant que es promogués, a través de la Generalitat, una xarxa sísmològica que, instrumentalment, anés perfeccionant el mapa sísmològic que ja hi ha. I, per això, en l'última part de la nostra conclusió es demana d'una manera clara que Catalunya tingui en aquests moments

nous estudis que vindrien segurament a aportar dades diferents de totes les que ja tenim, sinó que, en funció de les dades existents, que ens creiem, perquè són de la propietat, perquè són de la Junta d'Energia Nuclear, perquè poden ser contrastades en la mateixa biblioteca d'aquesta Cambra, perquè, en definitiva, són dades que ja són damunt de la taula, que el Consell Executiu efectuï una revisió tècnica d'aquestes dades, perquè en definitiva el poble de Catalunya espera d'aquest Consell Executiu, no només declaracions una mica enlaire, sinó dictàmens tècnics, sinó elements de judici sobre les dades de què ja es disposa.

Per què fem això? Fem això perquè serà un fil conductor de tota la intervenció del Grup parlamentari del PSU a l'entorn d'aquestes conclusions la voluntat de cercar la màxima presència de la Generalitat en tot allò que afecta el seu territori; voluntat que, val a dir-ho, ens ha estat rebutjada en Comissió pel mateix Grup que dona suport al Consell Executiu de la Generalitat. I això vol dir eixamplar el marc competencial d'aquest Estatut en uns terrenys que, no directament lligats amb el tema de l'energia nuclear, afecten el medi ambient, afecten l'agricultura, afecten sanitat, afecten uns determinats problemes que es poden produir a Ascó, en el cas que succeeixi quelcom que ningú d'aquí no desitja, però que en tot cas és, si no probable, almenys, en el terreny de la tecnologia nuclear, sí possible, sí contemplat, sí intentat resoldre també.

Però, al mateix temps, es tracta, i, d'això, n'estem convençuts, d'unes determinades activitats, en relació amb un aixecament de terreny, en les quals el Consell Executiu pot tenir una intervenció directa i és a aquest Parlament a qui correspon fer aquesta tasca d'impuls i, posteriorment, fer aquesta tasca de control.

Nosaltres som conscients que han passat set anys de pluviometria escasa, 74-81; som conscients que això pot variar i que això pot provocar unes modificacions superiors a les que estem tenint fins a aquest moment en els terrenys de la Central Nuclear d'Ascó II; som conscients i compartim el criteri que aquest problema, en aquest moment, encara no està resolt, i, en virtut d'això, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats i de les senyores Diputades el text següent: «Davant les discrepàncies aparegudes entre les empreses propietàries i la Junta d'Energia Nuclear en la quantificació de les dades referides a l'expansió i al moviment del terreny, així com les insuficients explicacions a l'entorn dels anomenats moviments diferencials, el Parlament creu convenient que el Consell Executiu efectuï una revisió de les dades tècniques existents i reitera la necessitat expressada per la Comissió Generalitat-Alcaldes que la Junta d'Energia Nuclear faci públiques les conclusions dels estudis que ella mateixa ens ha dit que es tenen en curs, com a condició prèvia a la posada en marxa de la Central Nuclear.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, hi ha dos vots particulars; jo suggereixo que, eventualment, si fos possible... Si hi ha desig de fer dues intervencions de torn en contra, són possibles totes dues; ara, si es poguessin acumular potser podríem guanyar una mica de temps. En aquest cas seria preferible escoltar primer la defensa de l'altre vot particular i després fer un torn en contra contra

els dos a la vegada, d'acord? (*Pausa.*)

Molt bé. Aleshores, per defensar el seu vot particular de substitució, en nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. ROIG I BORRÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, des d'aquesta mateixa tribuna se'ns va dir en un debat polític, en el tema de l'energia, que la seguretat en el tema nuclear seria total i absoluta, que ningú no dubtaria que es pogués posar en dubte i que el Consell Executiu prendria les mesures necessàries i faria els passos convenients per a garantir els temes de seguretat. Hem arribat al final dels treballs de la Comissió, hem fet els dictàmens i els informes, i hem arribat a les conclusions. La situació és la mateixa: tenim un organisme, el Consell de Seguretat Nuclear, màxim responsable en tots els temes nuclears; la Generalitat provisional va demanar ja a la Junta, al que ara és dintre del Consell de Seguretat Nuclear, un informe sobre què era el que passava amb els moviments de l'aixecament dels terrenys, o el que passava amb l'expansivitat de les terres on estan assentades les Centrals Nuclears d'Ascó.

El tema nuclear evidentment és un dels més polèmics, és el que crida més desconfiança, i és lògic i és normal que els organismes responsables, els màxims organismes responsables, quan hi ha una desconfiança i una situació de pànic en algun lloc, donin informació o que emetin dictàmens dient exactament com està la qüestió. Queda clar que el diàleg que existeix entre la Junta d'Energia Nuclear o el Consell de Seguretat Nuclear, que és el que s'està creant ara, perquè encara no funciona, encara no està totalment desenvolupada tota la llei en què es posa en marxa el Consell de Seguretat Nuclear, queda clar que és un diàleg molt tancat entre les empreses constructores i aquest organisme; queda clar que en aquest diàleg tan tancat, on s'estan ventilant temes del màxim interès referint-nos a la seguretat, difícilment s'hi pot tenir accés; ha quedat clar també que cada vegada que algun ajuntament, o que la Generalitat provisional, o que el Parlament de Catalunya ha adreçat unes preguntes a aquest organisme, aquest, el Consell de Seguretat Nuclear, ha optat per callar. Això és perquè quedi clar que la màxima seguretat sense una transparència de gestió és impossible; és impossible tranquil·litzar la gent que viu a la Ribera i a les altres comarques que l'envolten, és impossible tranquil·litzar els que no som tan a prop d'Ascó, però que també vivim a les comarques de Tarragona, i és impossible que la gent comenci a treure por en el tema nuclear.

El Diputat Maties Vives ha fet una explicació clara del que pot passar en la qüestió dels moviments i de l'aixecament del terreny. És un dels aspectes més importants; és important perquè allà hi haurà els edificis de classe 1, que és l'edifici de contenció, i és un edifici que està calculat perquè si passa el màxim accident a dintre, no pugui passar res a l'exterior; és un edifici que té uns càlculs en què preveu unes fugues a l'exterior de la radioactivitat, quin temps tardaran a passar aquestes fugues a l'exterior, suposant que l'edifici està ben calculat. Hi ha també l'edifici auxiliar al seu costat, que té les piscines on s'han de dipositar els residus radioactius, una vegada surtin

està dintre de les piscines que banya directament l'urani activat ja que ha sortit del reactor, aquesta aigua, si es produeixen filtracions, començarà un procés de contaminació que és de difícil control, perquè si ja és difícil saber quins són els temes importants que es porten entre el Consell de Seguretat Nuclear i les empreses constructores, més difícil és saber què passa dintre mateix de les Centrals, perquè dissortadament, i és el fet que ha sortit a la premsa, en l'accident de Harrisburg, des que va tenir lloc l'accident fins que es va començar a prendre una actuació eficaç van passar dues hores; això és un element important. Amb els accidents del Japó que han sortit a la premsa, des que va començar a passar quelcom a dintre fins que va sortir a l'exterior no van passar solament hores, sinó que van passar mesos. Llavors, aquí cal valorar la importància i la transcendència de la transparència de l'acció del Consell de Seguretat Nuclear, i la voluntat del Consell Executiu d'intervenir directament perquè els organismes responsables compleixin el que els està encomanat i estipulat per la llei.

La nostra proposició queda clara, volem que el Consell Executiu prengui totes les mesures que calgui perquè els informes que s'han demanat, i perquè el Consell de Seguretat Nuclear emeti un informe final sobre l'estat dels moviments d'expansió dels terrenys de tot Ascó; perquè allà s'han fet excavacions importantíssimes, a Ascó-II, però s'han fet excavacions no tan importants a Ascó-I. La base principal d'aquest fenomen és perquè hi ha guixos, hi ha guix, hi ha sulfats, que tenen la capacitat de treure la humitat, que augmenten de volum, i llavors aquest augment de volum pot provocar esquerdes als edificis. Cal que això quedi clar, en quines zones, que ho diguin públicament, d'una vegada, en quines zones es produeix, en quines zones no es produeix; això, qui ho ha de dir, evidentment, és l'organisme que té la responsabilitat tècnica i legal de dir-ho; i naturalment, si aquest organisme calla, si aquest organisme no diu res, i el Consell Executiu de la Generalitat s'amaga i no vol intervenir donant la cara, difícilment en el tema nuclear la gent que viu allà a la rodalia d'Ascó podrà tenir confiança en aquest Consell.

Després, més endavant, ja veurem el que proposa a la conclusió, la que ve de Comissió. El que proposen de votar, evidentment, és totalment i absolutament inacceptable.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Pibernat. S'entén que aquest vot serà en contra dels dos vots particulars. Això no exclou la possibilitat de fer després un torn a favor del Dictamen, si algun Diputat ho desitja.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les intervencions dels Diputats que m'han precedit són realment per a fer meditar. Jo crec que hi ha com una certa intenció de crear un ambient de pànic, s'ha arribat a anomenar això, que no té per què ser-hi, i, a més, uns atacs al Consell Executiu totalment gratuïts. Aquí anem a actuar amb rigor, i crec que precisament als vots d'aquests dos Grups parlamentaris, a aquests vots particulars, el que els falta precisament és rigor; hem de parlar sobre l'expansió i moviments del terreny, i hem de veure què diuen aquests dos Grups parlamentaris.

Comencem pel del Grup parlamentari del PSU. És un vot confusoriari, no distingeix entre Ascó-I i Ascó-II;

s'han oblidat d'això els Diputats que aquí m'han precedit, no han parlat que hi havia dues Centrals, ni que tenen problemes diferents; des del primer moment ho han posat en un sol sac, aquesta és la realitat. Demana condicions prèvies per posar en marxa la Central Nuclear sense dir que n'hi ha dues —parlo del Grup parlamentari del PSU—, la nomenclatura va quedar clara a la Comissió, per un cantó hi havia la Central Nuclear número 1, i la Central Nuclear número 2. Parla de discrepàncies; quines discrepàncies hi ha a Ascó-I? Tothom va estar conforme que no hi havia hagut cap moviment. Si hem dit que tant s'ha de creure —i s'ha dit aquí no fa gaire— l'informe com les conclusions, jo recordaria que no com una declaració, sinó com una afirmació dintre de l'informe es diu ben clar: «en primer lloc, s'ha d'aclarir que l'aixecament del terreny no ha afectat la Central Ascó-I», i això encara no ho ha dit ningú, i això està comprovat i admès per tothom, almenys fins ara.

Anem a veure quines discrepàncies hi ha a Ascó-II. Tampoc no n'hi ha. Tothom hi ha detectat moviments, tothom hi està conforme, però les causes s'han d'explicar: la descompressió deguda a una excavació del terreny de més de 70 metres d'altura, l'entrada de l'aigua i de la pluja, i l'inflament d'unes margues. Tothom hi està conforme. La quantificació: s'ha dit per part del Diputat que ha defensat el vot particular del PSU, que nosaltres esgrimíem que les corbes de medicació són asimptòtiques; és que no hi ha altre remei que fer-ho; la propietat ha mesurat per uns sistemes totalment independents, per unes instal·lacions que no tenen res a veure amb la Junta d'Energia Nuclear, els moviments següents: l'any 75, 2,8 mm/mes; l'any 76, 1,5 mm/mes; l'any 77, 7,09 mm mensuals; l'any 78, 0,6 mm mensuals; l'any 79, 0,5 mm mensuals; ho tenen a l'informe, i em sap greu repetir-ho, però crec que és necessari i és important. I la Junta d'Energia Nuclear, amb mesuraments totalment diferents: l'any 75, 4 mm mensuals; l'any 77, 1,25 mm mensuals; l'any 80, 0,6 mm mensuals. Els dos mesuraments donen corbes asimptòtiques decreixents, que en l'últim any, la diferència entre elles és d'una dècima de mil·límetre. Hi ha molts Diputats en aquest hemicicle que tenen professionalment relacions amb les ciències experimentals. Saben perfectament que si les dues coses fossin exactament iguals n'hauríem de dubtar, que com a mínim hi ha d'haver alguna mínima discrepància. La discrepància, senyors, és d'una dècima de mil·límetre en aquests últims anys; i, d'això, se'n diu «greus discrepàncies». Seria un miracle que després de prendre dos-cents punts d'observació, partint de l'estació de ferrocarril d'Ascó i tornant-hi —els senyors Diputats que formen part de la Comissió han tingut ocasió de veure com es feia aquest mesurament—, hi hagués discrepàncies que agafessin menys d'una dècima de mil·límetre. És clar que hem de votar en contra del vot particular del PSU, no per totes aquestes coses del pànic ni pel Consell Executiu, sinó per aquesta falta de rigor que representa dir que una Central, la d'Ascó-I, s'ha de posar en marxa a finals del 81 o a principis del 82, mentre l'altra, la que precisament ha tingut moviments, que tots la coneixem, s

ració per la Presidència, que és qui pot ordenar el debat en aquest cas. De tota manera, no tinc cap inconvenient que es procedeixi per l'altra via, cosa que significarà tres o quatre hores més de debat, però no hi ha absolutament cap inconvenient, i ho farem així mateix.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Una observació, senyor President, l'ordenació del debat feta pel senyor President al començament de la sessió és la que pressuposa tres hores més, no la posició dels Grups que defensen vots particulars. Que quedi constància del tema.

(*El Diputat Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): En primer lloc, nosaltres donem total suport a les paraules del Portaveu socialista, que creiem que és interpretació exacta de les normes que el mateix senyor President, en consulta dintre de Portaveus, va acordar per a aquest debat, i, en segon lloc, volem manifestar la nostra més serena protesta per la forma autoritària com s'ha tallat la veu al Portaveu d'un Grup parlamentari, imposant una votació.

El Sr. PRESIDENT: La protesta constarà en el *Diari de Sessions*.

Passem ara a continuar la votació amb la votació del vot particular del Grup Socialista.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat rebutjat per 47 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

(*El Diputat Sr. Capdevila demana per parlar.*)

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Per a explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot...

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El senyor Pérez Guerra.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Pérez Guerra per a explicació de vot.

Comunico a tots els Grups parlamentaris que si les explicacions de vot esdevenen freqüents, no hi haurà explicació de vot global al final.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PÉREZ GUERRA: Señor President, señoras y señores Diputados, es únicamente para hacer una precisión. Ha habido un tema que no ha sido incluido en las propuestas a las cuales nosotros hemos votado en contra, y es el tema de las tolerancias.

Incluso en la vida hay siempre una tolerancia sobre lo que podríamos llamar el conocimiento absoluto, y mucho más en construcción e ingeniería está siempre el tema de la tolerancia. Por ejemplo, hay una tolerancia o unos límites en cuanto a los asientos de electrificaciones. Hay siempre una tolerancia en cuanto a las diferencias con que resulten los productos. Hay, incluso cuando se establece un plano de ingeniería, que se fabricará con tales medidas, y

siempre se da un margen de tolerancias. Por lo tanto, en la construcción que se ha realizado en Ascó también hay unos márgenes de tolerancias admitidos por la tecnología. Por tanto, estos movimientos diferenciales están muy dentro de las tolerancias admitidas.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT: Cap més explicació de vot? (*Pausa.*) Passem, doncs, al debat de la Conclusió número 4.

A la Conclusió número 4 hi ha només un vot particular del Grup Socialista, que és de substitució.

Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista va presentar aquest vot particular perquè es demanava una auditoria per poder entrar dintre del tema de qualitat. Es demanava aquesta auditoria perquè creiem que donem ja com a resolució uns fets i una sèrie de coses que no estan concloses, i a la vegada es deixà, arriscant-nos nosaltres, la Comissió d'Investigació, a donar uns resultats que, com dic, no s'han acabat, i creiem que a partir d'aquí necessitem unes garanties, necessitem que tothom —no simplement la Comissió d'Investigació d'Ascó ni tots els senyors Diputats i Diputades que estan en aquesta sala—, sinó que, fins i tot tot el poble de Catalunya, ha de partir que si les Nuclears d'Ascó han de funcionar, funcionin amb unes garanties de qualitat perfectes.

Nosaltres, els qui vam ser a la visita que vam fer a la Nuclear d'Ascó, ens vam trobar que hi havia una sèrie de coses, petites coses, que encara no han estat respostes concretament, perquè creiem que, en definitiva, allà hi ha una empresa dedicada al control de qualitat. La propietat també té el seu control de qualitat, i, lògicament, té una sèrie de resultats. S'ha comentat moltíssim que hi havia hagut unes cuqueres, o hi ha unes cuqueres, que hi ha uns edificis auxiliars on hi ha unes esquerdes, o fins i tot es dubtava d'unes soldadures d'unes vàlvules, i a la vegada d'una sèrie de petites coses, o grosses coses, segons com es vulgui enfocar o mirar, que relativament alarmen, si no d'una manera a les persones que mitjanament poden conèixer allò, sí a les persones

aquí estem tractant de l'impacte derivat del tractament químic i l'anòxia es produeix, segons la mateixa empresa diu, per la manca d'oxigen i que es donarà, fonamentalment, a les zones de la part dreta del riu Ebre, perquè són unes zones de més estancament i que són les zones on, en definitiva, també es planteja d'alguna forma en què la fauna i tot el procés de la posta dels peixos, o sia, tot el procés que passi per allí, a poc a poc pot anar quedant eliminat, i tal com diu la mateixa empresa pot afectar-la molt negativament, sobretot en un cas de parada, tenint en compte que estarien acostumats a aquestes dades climàtiques.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en tontra? (Pausa.) Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Pibernat.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldriem parlar punt per punt del vot particular del Grup parlamentari del PSU, respecte als diversos punts, no al que s'ha retirat.

Respecte al punt a), nosaltres voldriem dir que la temperatura quedarà controlada des del pont, com ja es veu en l'informe, amb un increment màxim de 3°C i que arribarà homogeneïtzada ja al pont. Per tant, aquí hi ha hagut una llarga discussió en la Comissió: quines distàncies hi havia entre les preses d'aigua d'Ascó i de Vinebre i el lloc on s'aboca l'aigua del circuit de refrigeració de la Central. En alguns moments s'havia dit que eren 800 m, tot i que teníem al davant els mapes que no indicaven el final. A través d'una consulta a la Comissaria d'Aigües de l'Ebre ha arribat que a Ascó és de 1.700 m, la cosa ha quedat fixada, i que a Vinebre és de 5.500, sempre després del pont.

Però és que, a més, aquesta mesura de temperatura difícilment pot justificar el que s'hagin de retirar aquestes preses d'aigua, perquè tres graus més de temperatura no han d'afectar per res l'aigua de boca. Imaginem-nos que aquesta aigua quan arribi allà s'ha de bombar, s'ha de portar per canonades, ha de passar per un dipòsit per a sofrir el seu tractament de potabilització i després s'ha de distribuir per totes les canonades d'Ascó. ¿Creiem que realment queda justificat d'alguna forma que uns graus de temperatura de més arribaran a les aixetes dels habitants d'Ascó? No hi arribaran perquè hi haurà molts motius de refredament.

Anem a veure la qüestió de contingut d'oxigen. I anem a contemplar la incorrecció que nosaltres creiem que tècnicament hi ha en el vot particular del PSU. El pas de l'aigua pel circuit de refrigeració pràcticament no produeix l'absència d'oxigen, sinó que aquest pas en alguns dels casos, en passar per unes reixes, l'augmenta i en altres casos, en certs dipòsits, el disminueix. Però això té una importància totalment relativa relacionada amb el vot del PSUC, perquè el que realment és important és que l'aigua de beure, des del punt de vista biològic, no necessita oxigen. Les persones, quan bevem aigua, el que necessitem beure és H₂O i no pas H₂O amb oxigen dissolt. Jo diria més, a l'aigua dels pous no hi ha oxigen i, en canvi, es produeix ràpidament una estabilització i hi entra part de l'oxigen de l'atmosfera. Per tant, demanar aquesta condició no té cap raó de ser. Però, a més a més, hi ha el problema dels cultius. El que necessiten les plantes és aigua perquè les sals minerals siguin dissoltes i les puguin absorbir a través de les arrels.

L'oxigen, el treuen a través de les fulles i a través de l'atmosfera. No hi ha cap raó raonable, tècnicament controlable que les plantes o els homes, i les dones, necessitin beure (*rialles*), necessitin beure aigua precisament amb oxigen.

Anem al punt b), al pas de peixos. Val la pena llegir l'informe presentat al Ministeri d'Obres Públiques elaborat per l'enginyeria Intexa titulat «Estudio ecológico del tramo del río Ebro de la zona de influencia de las Centrales Nucleares I y II». Les conclusions a què arriba aquest estudi són les següents; les vaig a llegir breument, algunes: «D'acord amb les dades subministrades pels Centres d'Estudis Hidrogràfics, no es produirà cap barrera tèrmica que impedeixi el pas dels peixos corrent amunt, atès que la riba esquerra i en el pitjor dels casos els peixos disposen d'un passadís de 20-30 metres la temperatura del qual només augmentarà entre 3 i 5 graus com a màxim i en determinades condicions. Cal fer notar que les zones properes a la riba són les emprades normalment pels peixos per a llurs migracions.» No veiem pas la necessitat del pas de peixos, i, a més, no s'ha manifestat d'una manera clara en les discussions que hi ha hagut a la Comissió aquesta necessitat. Però és que, a més, parla el vot particular del PSU d'efectes nocius i de situació catastròfica, basant-se en aquest mateix estudi en el qual la paraula «catastròfica» no surt mai, és a dir que l'adjectiu d'una manera molt més dramàtica de la que realment és redactada. El que diu l'estudi, l'únic estudi en el qual fins ara ens hem pogut basar per a dir quin seria l'efecte ambiental sobre el riu, és el següent: «L'impacte sobre els hàbitats de posta que puguin existir en la zona de dispersió no pot ser evaluat, car hom no disposa de les dades necessàries. Això no obstant, tenint en compte que les superfícies afectades per l'abocament que podrien reunir aquestes característiques són de reduïda extensió, es considera que no tindrà gaire importància. Les espècies que siguin atretes a la zona de l'abocament avançaran la posta una setmana i, per tant, el naixement dels alevins. Si a l'hivern es produís una aturada sobtada d'ambdues unitats de la Central amb el consegüent descens de temperatura, la població piscícola atreta a les proximitats de la Central podria acusar aquest descens de manera negativa.» Queda clar que quan les Centrals comencin a funcionar, faran certs efectes a la zona i a l'ambient i al riu, en especial, però la paraula catastròfica no hi surt mai i està totalment dramatitzant un informe tècnic en el qual s'exposen dades numèriques.

Anem al punt c), el tractament químic de les aigües de refrigeració. Reiteradament s'ha preguntat i s'ha volgut esbrinar a la Comissió si al circuit de refrigeració l'aigua havia de ser d'alguna manera tractada químicament. Reiteradament s'ha dit que no, i, a més, no s'ha trobat absolutament cap instal·lació que així ho demostrés. És totalment diferent el cas de les aigües dels altres circuits, del primari i del secundari, en els quals sí que es necessita que hi h

control que creiem que en aquest moment no té.

Un altre tema de preocupació és que l'aigua, segons ha corregut a través de la Comissió i segons ha manifestat la mateixa empresa, tarda uns quatre o cinc quilòmetres a mesclar-se amb l'aigua del riu. I en aquests quatre o cinc quilòmetres hi haurà dues comunitats de regants que regaran, i un poble que beurà aigua. Entenem que això realment és un tema molt preocupant, i, per això, el Grup Socialista ha votat en contra de la conclusió presentada majoritàriament per la Comissió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la conclusió número 8, respecte a la qual no hi ha cap vot particular. Per a defensar el Dictamen, té la paraula el Diputat senyor Pibernat.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré ser breu. Aquest és un cas d'aquells que els explicava al començament, quan parlava d'inundacions, sobre els quals, en un moment determinat, hi ha hagut moltes preocupacions, i, després, s'han hagut d'anar esvaint tot veient els informes, numèricament, com marxaven.

És a dir, en un moment determinat, el Ministeri d'Obres Públiques va posar una sèrie de condicions a les Centrals Nuclears d'Ascó perquè, precisament, es respectessin les condicions ambientals del riu. Llavors, es va crear, a partir d'aquest moment, una preocupació, que es va expressar diverses vegades en el curs de les declaracions de la Comissió, que aquestes torres causarien canvis en el microclima de la zona d'Ascó. Jo voldria referir-me, únicament i exclusivament, al que vostès ja saben que és en l'informe, perquè quedés esvaït el que en un moment determinat havia estat pres com unes grans variacions.

L'estudi és fet per l'Institut de Tècniques Energètiques de l'Escola d'Enginyers de Barcelona, i diu coses com aquestes, o pràcticament totes: que el punt més afectat de la zona, pel que fa a la formació de boires —en algun moment determinat es va dir que les boires omplirien Ascó i fins n'impedirien l'evacuació—, serà un lloc situat a dos-cents metres de les torres, pràcticament dintre de la zona d'exclusió de la Central, en direcció sud-sud-est, i serà un increment de divuit hores l'any.

El poble més afectat de la zona, quant a l'augment de la formació de boires, serà Vinebre, amb un increment de cinc hores l'any. La incidència màxima de l'increment de boira a la carretera N-230 correspon a un tram situat entre Ascó i Flix, pràcticament equidistant entre les dues poblacions, i serà de dues hores i escaig l'any. De les estimacions realitzades es pot afirmar que no es produirà més glaç. La incidència màxima de l'augment de pluviometria serà en un punt situat a cent metres de les torres —és a dir, també dintre de la zona de control de la propietat— de trenta-sis litres/metre quadrat; pràcticament un dia de pluja a l'any, un dia de pluja normal —i a dintre la propietat. I el poble més afectat de la zona per la qüestió de les pluges serà precisament el d'Ascó, amb un litre i mig per metre quadrat a l'any.

Examinat, doncs, aquest estudi, a nosaltres ens ha enormement alleugerit el fet que, quant a boires, aparició de glaç, increment de pluges, puguem considerar que les previsions poden ser considerades com a tranquil·litzadores, i així ho diem en la nostra conclusió majoritària que han

votat Esquerra, Convergència i Unió i Centristes de Catalunya. Demanem, doncs, el vot per a aquesta conclusió.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG I BORRÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un dels problemes bàsics que tenen els reactors nuclears és que solament se n'aprofita, quant a calor, una tercera part i s'han de treure a l'exterior, de dintre del cor del reactor, les dues terceres parts de la calor produïda amb la fissió nuclear. Per a poder treure aquesta calor a l'exterior, hi ha un seguit de tres circuits de refrigeració: el primari, el secundari i el circuit de refrigeració, que és a l'exterior i que és per on passa l'aigua del riu.

A efectes d'aclariment d'alguna afirmació d'aquest matí, que dintre les centrals hi podia haver de quinze a vint mil vàlvules, comunico a la Cambra que, de totes les quinze o vint mil vàlvules, les fonamentals, les que per causa d'una mala maniobra van produir el problema de Harrisburg, són les vàlvules del circuit secundari, que són les que, en cas de problemes a l'interior de l'edifici de conteniment, tallen l'edifici de l'exterior. És un aclariment que volia fer a les senyores i als senyors Diputats.

Cal tenir present que, quant a la calor que es treu a l'exterior, hi ha dues maneres d'operar. Una manera és a través de circulació de l'aigua del riu; si el cabal del riu és suficientment abundant, a través del tercer circuit de refrigeració passa l'aigua del riu i es va traient aquesta calor a l'exterior. Però, en el cas que hi hagi problemes d'aigua, o en el cas que la temperatura de l'aigua sigui excessivament elevada, per tal de no passar els marges que ens ha explicat el senyor Diputat, aleshores cal posar en marxa les torres de refrigeració. Tant si es refrigera d'una manera com d'una altra, el que sí que queda clar és que allà hi haurà una evaporació d'aigua; queda clar també que hi ha un estudi de tècniques energètiques en el qual es fan unes determinades previsions. Estem d'acord que en tota obra tècnica cal que primer es facin uns estudis, que primer hi hagi unes avaluacions, i aquests estudis són bons que existeixin, però, com en tota obra tècnica passa, dels estudis teòrics a la realitat a vegades hi ha poques diferències, si l'estudi teòric és ben fet, i hi ha bastants diferències si l'estudi teòric ha deixat —no és que estigui mal fet— de preveure uns factors que a la millor, en fer-lo, no s'han tingut en compte o no s'hi ha pensat, i que a la pràctica resulta que tenen la seva importància.

Llavors, el Grup Socialista, nosaltres, està d'acord que hi hagi un estudi, i es podria fins i tot estar d'acord amb les conclusions d'aquest estudi tècnic; no tenim cap inconvenient a acceptar aquestes conclusions, però cal controlar

Un cas d'un problema nuclear seria el dels problemes del desmantellament, i, concretament, l'OIEA es dona el cas que està molt polaritzada en aquesta qüestió, fins i tot ha publicat un fascicle traduït al castellà, del qual puc treure informació per a la Cambra, i en faré un resum de comentaris, a més dels que ja tenen vostès, en el Dictamen, dins dels criteris bàsics.

Resumit diria que si en els termes de quaranta anys de funcionament, una central nuclear sabem que conté materials vells, estructures i equips, que poden ser radioactius, i ja el combustible irradiat s'ha tret i l'aigua de refrigeració s'ha eliminat, queda pràcticament, en el recipient del reactor i en la seva immediata proximitat, el total, gairebé un 95%, de tota possible radioactivitat.

En la perspectiva actual —no sabem quina serà d'aquí a quaranta anys— el procés de desmantellament d'una central nuclear té tres etapes diferents, concretes i estudiades. En la primera, es retiren el combustible i les deixalles radioactives, es descontamina l'aigua i es deixen, en la seva integritat, la maquinària, els components i les estructures. Però a més a més és preceptiu que es manté tot el personal de vigilància i de manteniment, com si aquesta central nuclear estigués en funcionament.

Hi ha una segona etapa, de tancament, que és el desmantellament de tota la Central, a excepció del reactor i d'alguns accessoris més contaminats, i es deixa en el sistema lent per a desintegració, rebaixant els nivells de radioactivitat. És un procediment més lent i menys costós.

Finalment hi ha el desmantellament total o tercera etapa de tancament, a la qual em referiré en aquest moment, això es coneix com l'etapa 3 de clausura i suposa l'eliminació de tots els materials que contenen radioactivitat superior als nivells acceptables, de manera que els altres sectors de la central i emplaçament d'aquesta es puguin tornar a utilitzar totalment, sense restriccions, i en el terreny de les suposicions, per a altres finalitats, ja que, en enderrocar la central, s'hi puguin edificar habitatges, oficines o estatges industrials. Això seria el desmantellament total, o fase, etapa de tancament.

Segons l'OIEA, en aquest moment el terreny ha de quedar exactament igual que abans de la construcció, amb nivells de radioactivitat semblants als que hi havia abans de la posada en funcionament de la central. El cost del desmantellament, segons totes les dades aportades, és sempre aproximat a un 10% al cost de la construcció, i l'increment del cost, en quilovats/hora sortiria avui a un cinc cèntims de pesseta per quilovat. Hi ha alguns països que aprofiten el temps d'explotació de la central nuclear per a fer una acumulació de fons suficient per a finançar el desmantellament. És evident que qualssevol que siguin els procediments que avui es puguin proposar, el fet de desmantellar una central —en aquest cas, les nostres— serà forçosament un procediment arcaic d'aquí a quaranta anys o més. Els mitjans de què disposarà l'automàtica i la robòtica, en un futur pròxim, avui dia no els podem imaginar. I poden tergiversar condicions de desmantellament actualment previsibles. Vull dir sols que avui dia el desmantellament ja és possible, ja es fa, hi ha més de seixanta-cinc centrals nuclears que s'estan desmantellant, i el dia de demà es podrà fer millor, més ràpidament i amb menys cost. No sabem exactament com.

Hi ha una normativa, l'esmentada, que és clara i és suficient, i aquest coneixement ens fa rebutjar les esmenes presentades pel Grup parlamentari del PSU, i demano als senyors Diputats que, com nosaltres, votin en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al debat sobre l'esmena de modificació socialista.

El torn a favor serà mantingut pel Diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. ROIG I BORRÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest és un dels altres temes conflictius i difícils de resoldre dintre del cicle o de l'energia nuclear. Aquí s'han fet moltes explicacions del que s'ha fet fins avui dia, i dels organismes que vetllen ja per poder resoldre el tema del desmantellament de les centrals nuclears.

Totes aquestes explicacions que s'han fet aquí, dels traspassos, de les previsions que hi ha, cal remarcar que és cert que s'estan fent estudis, però també s'ha de dir que els estudis que s'han fet fins ara, la major part d'ells corresponen al desmantellament de centrals de baixa potència, centrals de mitjana i petita potència, i no es pot dir que el tema estigui totalment i absolutament resolt en centrals de les característiques de les d'Ascó, centrals, evidentment, d'alta potència.

Nosaltres entenem que, dintre de la línia que s'ha anat marcant ja al llarg d'aquest debat i en aquests temes tan conflictius i dintre de l'exposició pública d'explicació dels problemes que planteja tot el tema nuclear, cal prendre unes responsabilitats, que cal prendre unes mesures i que cal intervenir-hi de ple. Entenem, una vegada més, que la recomanació que pot fer aquest Parlament és que el Consell Executiu de la Generalitat, ja sigui ara el Consell Executiu de Convergència i Unió o ja sigui el Consell Executiu que surti de pròximes eleccions, agafi aquests temes amb molt d'interès i amb un seguiment de molt a prop.

Aquí a Catalunya, aquí a Barcelona mateix, tenim una escola d'enginyers, tenim una escola tècnica, a la qual probablement interessaria col·laborar de prop en aquest tema, col·laborarà directament en els estudis que s'estan fent a nivell mundial, a nivell dels organismes internacionals, i amb el Consell Executiu per a poder fer un seguiment de prop de la qüestió, per a poder fer les previsions dels estudis de les investigacions que s'estan portant a terme i per a evitar que, no ja potser dintre de quaranta anys —potser les Centrals Nuclears d'Ascó s'hauran de desmantellar abans, no se sap ben bé el que passarà, vull dir; cal tenir present que a Harrisburg hi ha hagut problemes, que al Japó han tingut problemes, que a Santa Maria de Garoña, que és la central nuclear que hi ha aigües amunt de l'Ebre, alguna cosa li està passant o li va passar a partir del 2 de febrer de 80, alguna cosa; per tant, no se sap ben bé què pot passar... Cal que es prengui tota classe de previsions, i en el tema del desmantellament no cal tampoc ser tan optimista com se'ns ha vingut a dir aquí, dient que està tot previst, està tot estudiat i que amb més temps ho acabarem de resoldre, perquè precisament estan començant els estudis a nivell internacional per a desmantellar centrals d'alta potència. El que

—en les competències d'aquest Parlament per a tractar aquesta qüestió, des de la perspectiva del Parlament, no hi ha d'haver tasca d'execució, sinó tasca d'alguna manera normativa—, sinó en el que representa d'introduir-se el Parlament en l'organització interna d'una empresa privada. Naturalment que se'ns han citat exemples de Polònia, i potser el que es vol és que, efectivament, anem en aquesta línia. Nosaltres creiem, de tota manera, que no correspondria ni al discurs del senyor Pérez Guerra ni al Grup que representa un plantejament d'aquesta mena, llevat que, com he dit abans, es confirmi que les relacions empreses, propietat de les empreses i determinades afirmacions que aquí s'han fet siguin tan estretes per a propiciar un text d'aquesta mena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Des d'aquí, des de l'escó, evidentment, no hem de desmentir ni hem d'entrar en la dialèctica presentada pel Portaveu socialista sobre propietat d'empreses o vinculació d'empreses. Són afirmacions que, en tot cas, són atribuïbles al senyor Portaveu del Grup Socialista.

No obstant això, i mantenint la voluntat que portava el nostre Grup parlamentari a mantenir aquest vot particular, s'entén que certament no forma part de la naturalesa específica de la Comissió d'Investigació d'Ascó. En aquest sentit, i prèvia aquesta afirmació que he fet abans, retirem aquesta esmena particular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda, doncs, retirat el vot particular.

Sembla que sobre la conclusió 16 del Dictamen hi ha aquest vot particular d'addició, no hi ha oposició. Aleshores, es creu necessari consumir un torn a favor? (*Pausa*.) No.

Doncs podem passar directament a la votació del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els text del Dictamen per a la conclusió 16 ha estat aprovat per 59 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Per a explicació de vot?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, des de l'escó, per dir que el nostre Grup ha votat en contra de la proposta de conclusió número 16, atès que no van ser satisfetes les nostres peticions que en aquest equip que ha d'assegurar la participació per al control del programa de funcionament del pla de protecció al costat dels treballadors del cos tècnic de seguretat de la direcció i administració de les centrals nuclears i dels òrgans de control de protecció, s'hi afegís la presència dels ajuntaments de l'entorn. Com que això no va ser recollit pel Grup parlamentari de Centristes de Catalunya, és aquesta l'explicació del nostre vot en contra, és a dir, la voluntat que els ajuntaments participessin en el control d'aquest programa de funcionament del pla de protecció radio-lògic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (*Pausa*.) Bé, amb això hem acabat el text del Dictamen pel que fa referència a les conclusions relatives a la seguretat de les Centrals.

Ara hi ha dues noves conclusions proposades, l'una pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i una altra pel Grup parlamentari dels Centristes.

Per a defensar la proposta d'addició d'una nova conclusió que en el *Butlletí* porta el número 17, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per a defensar la proposta d'inclusió d'una nova conclusió que fa referència al tema de les normatives i de la tecnologia emprada en la construcció de les Centrals Nuclears d'Ascó, i per a demanar, en funció de l'anàlisi que nosaltres realitzem a l'entorn d'aquests temes, de nou la paralització de les obres de construcció d'aquestes Centrals Nuclears.

Perquè entenem que la normativa utilitzada en la construcció d'aquestes Centrals és una normativa que ens ve de fora i perquè entenem que un país que utilitza normativa d'altres països per a obres que es construeixen en el seu territori és, en aquest camp concret, un país dependent, un país colonitzat. S'ha parlat de sismologia i s'ha esmentat a bastament que en aquest terreny la normativa utilitzada és la normativa nord-americana. Es parla en el Dictamen de mecànica, i es fa referència al codi CASME, normativa nord-americana; es parla en el Dictamen del terreny elèctric i es fa referència a la normativa IEEE, que és també normativa americana. S'ha parlat del tema de les cuqueres i per a la seva solució es va haver de recórrer a l'assessorament tècnic francès, etc. La Junta d'Energia Nuclear va deixar molt clar davant de la Comissió que és preferible guiar-se per referència a altres centrals i a normatives d'altres països quan un país com el nostre hauria d'elaborar les normes pròpies de forma precipitada, de forma, segurament, poc coherent.

S'ha parlat de problemes d'aplicabilitat de normes exteriors en el nostre país. S'ha parlat de problemes encara no explotats que ens van apareixent dia rera dia en tots i cadascun dels accidents que es van produint en un seguit de centrals nuclears, i recentment en tenim una —propera en el temps, llunyana en la distància— al país del Japó. En qualsevol cas, normativa equival en el cas concret d'Ascó a dependència i a incapacitat.

El tema del control públic, que per a nosaltres ha de ser permanent, suficient i directe, i no només del procés de construcció sinó també de tot el procés un cop la central estigui en funcionament. I aquí ens trobem que el control en aquest cas concret d'Ascó s'efectua per mostratge

